

DE BENGELS

- PHE WJNBEEK -

DE BENGELS

MET TEKENINGEN VAN LIES HENDRIKS

DE BENGELS

DOOR

PHÉ WIJNBEEK

G. F. CALLENBACH — UITGEVER — NIJKERK

1. WIE DE BENGELS ZIJN

De bengels, dat zijn de drie zusjes Schepel.

Eerst komt Does, die is al elf, dan Annemarietje van negen en Tum, pas acht geworden.

Dát zijn de „bengels“.

Juffrouw Snoeck, die de huishouding doet, noemt hen zo, en dan kijken haar ogen heel zacht — maar ook schudt ze haar hoofd, tot de haarspelden bijna uit het knoetje op haar achterhoofd rollen.

Vader, die leraar is aan 't Gymnasium, noemt hen zo, en dan zet hij zijn uilenbril af en op — af en op. . . . lacht een beetje, en zucht eens. . . .

Deftige opa en oma noemen hen zo, en kijken dan heel streng — oma trekt haar mond net, of ze er een zuurtje in heeft.

Riekje, het leuke dienstmeisje van den dokter, die naast hen woont, zegt het ook, en dan lacht ze zó hard, dat je het drie tuinen ver wel horen kan.

En er zijn nog een heleboel andere mensen, die zeggen „de bengels“, als ze de drie zusjes bedoelen.

De bengels wonen in een groot huis.

Eigenlijk is het huis veel te groot.

Behalve de huiskamer heb je beneden nog de grote salon en de muziekkamer waar een vleugelpiano en een orgel staat, een kantoortje voor vader en de grote keuken, de bij-keuken en de keukenserre, waar gekookt wordt.

En boven heb je eerst vaders kamer, dan de kamer waar huiswerk gemaakt wordt, de kamer van juffrouw Snoeck, de kamer waar de bengels met hun drieën slapen, twee badkamers en vier logeerkamers. Nòg een trap op slapen Alie en Rika ieder op een kamertje, en staan er nog twee leeg. De zolder is groot en er is een kofferhok in en een geheime bergplaats, die vader alleen open kan maken, zónder sleutel.

Geen van de bengels weet wat er in die bergplaats te zien is. Juffrouw Snoeck schudt almaar haar hoofd, en zegt, dat ze er niets van af weet.

Vader geeft er geen antwoord op. Vraag je er naar, dan zegt hij:

„Wat zeg je, kindje? Straks, hoor. . . .”

Zo wordt de geheime bergplaats een heerlijke geheimzinnigheid voor de bengels.

Och ja, het huis is veel te groot. De meeste kamers zijn nog vol ouderwetse meubels; vroeger hebben deftige opa en oma hier gewoond.

In de huiskamer hangt een groot portret van mammie. Die is naar de Hemel gegaan, juist op de dag, dat Tum geboren werd. Van het portret kijkt mammie met stille, zachte ogen neer, op haar drie meisjes, die zonder haar opgroeiden in het grote huis.

Dáárdoor komt het, dat 't zulke bengels zijn, denkt vader wel eens. Juffrouw Snoeck, die altijd „Snoecksie” genoemd wordt, is al een beetje oud en houdt veel te veel van de bengels, om ze ook eens te verbieden.

„'t Konden wel jöngens zijn!” zegt ze dikwijls.

Komen de bengels thuis, dan is er opeens drukte van alle kanten.

Annemarietje sleept met drie, vier poppen tegelijk, Does maakt spektakel op de badkamer en gilt Snoecksie omdat de zeep weg is — die dan natuurlijk aan de andere kant van de wastafel ligt. Kleine Tum roetst langs de trapleuning naar beneden en probeert in 't voorbijgaan een muts van de freden te schoppen.

Dikwijls ook komen er vriendinnetjes mee naar huis.

O, de bengels zijn best tevreden!

Het loopt tegen halfvijf en Snoecksie begint eens uit te zien. Zijn ze niet een beetje láát?

Ze strijkt met haar beide handen over haar gladde, grijze haar, prikt de haarspelden nog wat steviger. De theepot geurt op het gele lichtje, de warme zomerzon schijnt blij naar binnen. 't Is nog maar half Mei, en toch al zo heerlijk warm.

Snoecksie kijkt eens in de kast — ja hoor, daar staan de jamwafeltjes, die Rika gebakken heeft. Een fijne verrassing voor haar meiskes!

„Oeoeoeiii!”

Hè, Snoecksie schrikt — laat gauw de kastdeur toevallen.
Does holt de kamer in.

„Wat doe jij daar, Snoeckiepoeksie? Snoepen uit de kast,
hè?”

„Dáár! Dàt zullen we eens aan Vader vertellen — Snoecksie
snóépt!”

Annemarietje trekt Tum mee naar binnen.

Snoecksie lacht.

„Ik snoepte helemaal niet! Als jullie nu eens rustig om de
tafel gaan zitten, zullen jullie zien, wat er in de kast staat.”

Rustig om de tafel? Och ja, dat is zo een uitdrukking van
Snoecksie. Zoiets zegt ze altijd, maar als de bengels 't eens
dóén, zou ze heel erg verbaasd zijn. Ze bedoelt 't al niet
eens meer.

Does zit bovenop de tafel, laat haar benen schommelen.
Annemarietje hangt aan de schuifdeur naar de serre en probeert
„mee te rijden”, als ze die met een flinke duw openschuift.
Kleine Tum zit onder tafel met Freekje, de dikke grijze poes,
in haar armen.

Freekje heeft zijn eigen zachte kussen onder tafel. Tum mag
er ook op zitten, als ze hem dan maar op schoot neemt en knuffelt.

Snoecksie schenkt thee in, deelt de kopjes rond. Does en
Annemarietje doen tegelijk de mooiste verhalen van school.

„Nou, en toen dat gekke kind, hè, dat pakte dat stuk gom
nog op óók!”

„Nee, moet je horen, Bob hè, die kreeg een nul.”

„En meneer zàg et, en die zei. . . .”

„En Bob, dat is net zo'n brutalerd, die scheurde zo maar 't
hele blaadje er uit.”

„Stil nou es, Annemarietje — Meneer zàg et, en toen. . . .”

Snoecksie doet de kast weer dicht, draait zich om en. . . .

„Hal Ha, fijn! Fijn!”

Does hangt aan Snoecksie's hals, geeft haar een dikke zoen.

„Jamwafels!”

Hola, daarvoor komt Tum ook boven water, Freekje kruipt
beledigd op het verlaten kussen in elkaar.

Of ze smullen!

„Nòg eentje?”

„Nou, en of!”

Maar er wordt eerlijk gedeeld met Alie en Rika. Does en Tum gaan samen de schaal naar de keuken brengen.

„Zo, zo,” zegt Rika, „’t heeft dus gesmaakt?”

„Dank je wel, hoor,” zegt Tum, „en ik zal alle meisjes uit de klas eens vragen om ze te eten. Bak jij dan een hele tafel vol?”

„Tóé maar! Zou je de hele school niet vragen?”

„O, mijn klas en Does haar klas — en. . . .”

„Annemarietjes klas — weljal Maak maar gauw dat je de keuken uitkomt, of. . . .”

Ze dreigde hen met een grote potlapel.

„Nee, nee.” Schreeuwend vliegen ze de keuken uit, de deur knalt dicht.

Maar juist als Rika zich weer over de soep buigt, komt de deur weer op een kiertje open, gluurt Tum's neusje naar binnen.

„En alle meneren van school en alle juffrouwen, en. . . .”

„Wàcht eres!”

Rika krijgt de lepel weer.

Juichend ploft Tum de deur weer dicht.

In de tuin staat Annemarietje op de tuinmansladder en kijkt over de stenen muur in de buurtuin. Daar staat Riekje de kippen te voeren uit een bak met graan. Telkens strooit ze een handvol uit.

„Hoeveel eieren vandaag, Riekje?” informeert Annemarietje.

„Zeventien!”

„Da's twee minder dan gisteren!”

„Tien voor hoofdrekennen!”

„Riekje, Riekje, je mörst!”

Riekje schrikt, kijkt achter zich — opzij — op het pad. . . .

„Wáár dan?”

„In 't hok!”

„Och wat. . . .”

„Tien voor morsen!”

Ze schateren allebei.

Boven uit een raam roept Tum:

„Annemarietje! Kom je huiswerk maken?”

„Joe-oel Nou, dag Riekje!”

„Val maar niet van die ladder af, waaghals!”

Mevrouw van den dokter komt de tuin door.

„Dag mevrouw!” roept Annemarietje hard. „U hebt zeventien eieren vandaag!”

„Prachtig, hoor, heb jij weer helpen tellen?”

„Ik — ho — néé!”

Opeens duikt Annemarietje, want Does is zachtjes aan komen sluipen en trekt stilletjes aan haar benen.

Annemarietje gilt, rolt half de ladder af. Does trekt — plof! Samen rollen ze door 't gras, de ladder hangt scheef.

Mevrouw en Riekje kijken maar niet over de muur, of dat gillen soms iets ergs betekent. De bengels bezeren zich nooit en gillen doen ze altijd als ze vallen of zich stoten.

Op de huiswerkkamer zit Tum al dapper aan haar sommen te peuteren, als de andere twee binnen stommelen.

„We moesten eigenlijk drielingen zijn,” zucht Tum dan.

„Drielingen? Waaròm?”

„Omdat zij de jongste is. Nee hoor, zou je wel willen.”

Maar Tum schudt van néé.

„Waarom dan?”

„Nou, dan moesten we alle drie dezelfde sommen maken en dezelfde taallessen.”

Does en Annemarietje kijken elkaar aan.

Hè ja! Dát zou fijn zijn!

„Dan kon Does altijd het werk maken en wij gingen spelen, hè Tum?“

„Nóú!“

„Zouen jullie willen, hè?“ Does klapt haar tas op tafel, trekt haar atlas eruit. „Blij toe, dat 't niet zo is. . . .“

„Ikke niet.“

„Ik ook niet.“

Does en Annemarietje zijn knap in de klas en Tum is dom. Tum let niet op als ze in de klas zit, ze hoort de vogels zingen buiten en den bloemenman roepen in de straat. Ze denkt aan de auto's, die voorbijvliegen, en ze hoopt elke dag, dat ze een prinsesje zijn zal, dat in een prachtige koets gehaald wordt door een prinsje. . . .

Tum weet best, dat zulke dingen niet bestaan en maar sprookjes zijn, maar 't is toch erg prettig om eraan te denken, veel prettiger dan te leren wat de juffrouw zegt. Daarom is Tum dom. Als ze overgaat met September, komt ze ook bij een Meneer in de klas. Meneer Bosboom. Die is streng.

Tum moet alweer zuchten, en dan zegt Annemarietje:

„Laat 's kijken je sommen? Hè, wat een gemakkelijk!“

Ze trekt Tum's kladschrift naar zich toe.

„Nóú, zes van de negen is. . . .?“

„Drie.“

„Zeven van de vier?“

„Kàn niet. . . .“

„Nou, wat dóé je dan, suffie? Eentje lénen van de drie. . . .“

„Van wèlke drie?“

„Déze toch? Kijk nou uit, Tum, d'r is niks aan. . . .“

Does zit met de vingers stijf in haar oren te leren.

Spanje — fijn! Daar hangen de sinaasappels zo maar aan de bomen op straat — lust je er eentje? Pluk dan maar! Of liever een citroen?

Annemarietje rekt ijverig door.

„Twee van de acht is vier — zes van de drie is. . . .“

Tum kijkt door het open raam in de buurtuin. De witte kees-hond gluurt naar het kippenhok. Riekje heeft gezegd, dat je de heel kleine kersjes al aan de boom kunt zien zitten. . . . net is de bloesem weg, of ze zitten er al. . . .

„Ik moet een opstel maken,” zegt Does opeens.

„Waarover dan?”

„Mogen we zelf kiezen. Enig, hè?”

„Wat neem je, Does?”

Does kijkt ernstig.

„Over Freekje kan je een leuk opstel maken,” vindt Tum, „of over de tuin. . . .”

„Nee hoor, dat doen ze allemaal. Wat zou jij nemen, Annemarietje?”

„Nóú-ou,” zegt Annemarietje nadenkend, „ik zou. . . .”

„Ik maak 't over de storm op zee en den Heere Jezus in de boot.”

„Hè ja!”

„Dat de Heere Jezus sliep en de discipelen waren zo bang. Ze vergaten helemaal, dat de Heere Jezus hen tòch beschermde.”

„Ja hè? Ook al sliep Hij.”

„Natuurlijk — en later, toen ze Hem wakker gemaakt hadden, maakte Hij de zee opeens stil.”

„Hè ja, dat is prachtig!”

Tum knikt ook; ze denkt aan de zee, als ze 's zomers aan 't strand zijn. Wat een golven komen er soms op je af! En als 't stormt, zijn die golven wel een huis hoog, dat heeft Tum gehoord. En de discipelen mochten tòch niet bang zijn. . . .

„En ik begin meteen,” hoort ze Does zeggen.

Met het eten is Vader ook thuis. Tum heeft paardenbloemen uit het gras geplukt en in een vaasje naast Vaders bord gezet. Vader vindt ze prachtig, en verbiedt Tum maar niet, als ze met haar bord bij Freekje op het kussen gaat zitten, om hem wat mee te laten eten.

Annemarietje doet een spelletje met haar aardappels.

Does eet vlug, Does heeft altijd honger. Ze vertelt Vader van het opstel.

„Vindt Vader het ook mooi?”

„Erg mooi,” zegt Vader. „Ik hoop dat je een goed cijfer haalt, Doesje.”

„Ze hebben hiernaast zeventien eieren vandaag,” deelt Annemarietje mee. „Twee minder dan gisteren. En drie gaan

er straks in de pudding, en twee over de spinazie."

Vader kijkt een beetje verschrikt.

"Maar kindje, hoe weet jij dat allemaal? Dat mag je niet vragen."

"O nee?" Annemarietje begrijpt het niet. Ze weet alles van de kippen en de eieren af. 't Is een leuk spelletje, de ene dag denk je: 't zijn er zóveel, en dan is 't meer, de andere dag weer minder. Riekje vertelt haar precies, waar de eieren heen gaan. Dikwijls ook naar zieke mensen. . . .

Als Tum met haar bordje chocoladevla onder tafel kruipt, zwikt het om en komt alles over haar jurk en op de grond.

Snoecksie zegt:

"Och, arm kind, kom maar gauw mee, er is nog méér vla."

Er is niemand, die een beetje knort op Tum.

2. ONS HEK IS ZO LELIJKI

Mop van Dijck, een van de klasvriendinnetjes van Annemarietje, is verhuisd. Op school heeft ze heel wat te vertellen. Mop is 't enige kind thuis, en haar vader is kleermaker. Eerst hadden ze een winkel bovendien, maar nu zijn ze gaan wonen in een mooie laan en is er geen winkel meer. Mop vertelt alles.

Beneden wonen ze, er is een huiskamer en een slaapkamer en een klein kamertje voor Mop. Boven, op drie kamers, is de kleermakerij. Er is ook een tuin om het huis, daar mag Mop in zaaien, maar gauw, anders is het al helemaal zomer en willen de bloemen niet meer groeien.

Mop vraagt Annemarietje en nog twee andere meisjes, om te komen helpen. Dàt is leuk! Annemarietje komt er opgetogen mee thuis.

"Hè," zegt Does, "ik ga óók mee!"

En als Tum dat hoort, zegt ze alleen maar:

"Túúrlijk." Dat betekent, dat Tum óók meegaat. Dàt wordt wat!

Mevrouw Van Dijck ziet opeens, zo maar na vieren, de hele tuin vol meisjes. Verschrikt komt ze naar buiten.

„Maar Mop! Breng je nú al vriendinnetjes mee? En zovéél! De kamers zijn toch nog niet klaar.”

„Nee Mammie. Maar we komen ook niet in huis, alleen maar zââien!”

„Fijn!” zegt Tum, „ik ga harken!” En ze gluurt al rond naar een hark.

Mevrouw Van Dijck kan niet boos zijn op Mop, omdat 't eigenlijk zo grappig is. Kijk me die tuin eens aan, allemaal gras en onkruid, zelfs de paden zijn begroeid, en er ligt overal rommel — o, o, die kinderen toch!

Daarom moet mevrouw Van Dijck toch lachen.

„Lieve kinderen, dat kan zó toch niet? Eerst moet de tuinman komen, en alles ompitten.”

„Ik kan spitten!” zegt Does gauw, en Fientje, een van de andere meisjes, kan het óók wel.

„Net als aan 't strand, Mevrouw, héús.”

Maar Mevrouw Van Dijck schudt lachend van néé.

„Dat zou je tegenvallen, meiske! Hier is de grond zo hard, je zou er de schop niet eens inkrijgen. Nee, ik zal jullie eens vertellen, hoe het gaat. 't Is nu Dinsdag, eens kijken. . . . ja, Zaterdagmiddag mogen jullie allemaal terugkomen. Dan is de tuinman er geweest, en dan is er zaad en plantjes, dan gaan we 't samen mooi maken. Afgesproken?”

„Hè ja!”

Nu ze nog eens goed rondkijken, zien ze wel, dat het zó niet gaat. Eerst de tuinman maar — en dan zaaien en harken en gieten. . . .

Mevrouw Van Dijck moet weer naar binnen, er is nog heel wat op te ruimen. Maar eerst tikt ze op het raam en geeft Mop een trommeltje met biskwietjes. Lekker, hoor!

Met hun allen gaan ze nu maar wat ravotten door de lege tuin. Ze spelen krijgertje en stuivertje wisselen en „wie is er bang voor den zwarten man?”

Annemarietje krijgt er het eerste genoeg van. Ze wil over de schutting kijken in de buurtuin.

Maar er is geen laddertje, en daarom slenteren ze allemaal samen om het huis heen. Ze mogen niet naar binnen, want het is nog veel te rommelig, zo kort na de verhuizing.

Maar van buitenaf gluren ze door het raam in Mop's kamertje. Mop wijst alles aan, ze is er wàt trots op!

„Dat is mijn bed, dat blauwe, en dat is mijn kastje, en dáár komen mijn jurken te hangen, en dát hoort er niet bij, dat is Mam's naaimachine, maar dáár, kijk es, dat zijn de plaatjes, die aan de muur moeten hangen. . . .”

Ze drukken hun neuzen plat tegen de ruit, en vinden alles prachtig. Maar op Mop's leuke, rode klokje zien ze, dat het bij halfzes is! O, o, daar schrikken Fientje en Kobie van. Die moeten gauw weg. De bengels hebben nooit haast, als ze er niet zijn, wachten Vader en Snoecksie wel met het eten.

Fientje en Kobie hollen weg. Tum schommelt wat heen en weer op het hek, maar dan roept Meneer Van Dijck ineens uit een bovenraam:

„Niet op het hek hangen, meisje!”

Oei, wat schrikt die Tum! Ze rolt haast op de grond, zo haastig springt ze er af.

„Ik mag het ook niet, hoor,” troost Mop, „'t hek is veel te mooi, zegt Paps.”

Nu moeten ze het hek toch eens beter bekijken. Hè ja, 't is ook een prachtig hek!

Allemaal bruine boomtakken door elkaar gevlochten, dikke aan de randen, dunne middenin. Het ruikt ook lekker, want 't is pas weer bruin gemaakt.

„Als je er op gaat schommelen, breken die dunne takjes, zie je,” legt Mop uit.

Als de bengels naar huis lopen, praten ze nog over het mooie hek.

„Hè,” zegt Annemarietje, „zo een moesten wij ook hebben!” Dat vindt Does ook. Thuis bekijken ze hun eigen hek. Ze hebben nooit gezien, dat het zó lelijk is. Alle verf is er af gesleten, vroeger was het groen met geel, nu is het grauw.

Gelukkig staat er een dikke heg tegenaan, dan zie je het niet zo erg, door al die groene blaadjes. Alleen het stuk dat open kan, zie je goed. En dat is 't ergste van alles.

„We zullen 't aan Vader vragen,” zeggen de bengels. En dat doen ze.

Dadelijk maar, terwijl Snoecksie het eten op hun borden schept.

„Vader, krijgen wij ook een nieuw hek?”

Vader kijkt Does verbaasd aan. Hij begrijpt er niets van.

„Een nieuw hek, kindje?”

En dan beginnen alle drie door elkaar te praten.

„Hè ja, Vader, net zo een als Mop van Dijck heeft.”

„’t Onze is net zo kaal!”

„Allemaal van die takjes, Vader, helemaal door elkaar en een heel dikke langs de onderkant.”

„En langs de bovenkant!”

„Zo’n bruin, Vader!”

Vader houdt de handen tegen zijn oren.

„Stil, stil jullie! Ik begrijp er niets van! Does alleen. . . .!”

Goed, dat wil Does wel.

Ze vertelt Vader precies alles van het mooie hek. Als Annemarietje of Tum willen helpen, zegt ze kaffig:

„Stil toch, kind!” Vader heeft het h  ar gevraagd, dus zij mag vertellen.

„Ja,” zegt Vader tenslotte, „dat is een prachtig hek. Maar ik moet er nog eens even over denken, hoor. Zo’n heel nieuw hek kost heel erg veel geld, en ik weet niet of dat wel gaan zal. Maar als ons hek nu eens netjes opgeschilderd wordt? Dat is toch ook mooi, zou ik denken.”

Even zijn ze teleurgesteld. Maar het kost veel geld, en daar hebben ze niet aan gedacht.

„Een geschilderd hek is mooi,” zegt Snoecksie, „en het is ook niet zo erg duur.”

„Precies.” Vader knikt. „Ik zal er wel eens met den schilder over praten, want de bengels hebben gelijk, ’t wordt heus tijd dat er iets aan gedaan wordt.”

De bengels zeggen niets meer, maar ze moeten aldoor aan dat prachtige hek bij Mop denken.

De volgende middag aan de koffietafel vragen ze dadelijk of Vader al bij den schilder geweest is.

„N   al? Lieve meid, ik heb er heus nog geen tijd voor gehad!”

Dat kan natuurlijk, en de bengels moeten weer wachten.

Maar Vader heeft erg weinig tijd. Het wordt al Vrijdag, en

nòg is de schilder er niet.

Dan bedenkt Does iets prachtigs.

„Als wij het hek eens schilderen? 't Is niets moeilijk. . . .”

„Hè ja!” Annemarietje en Tum zijn er dadelijk voor te vinden. Wat zal Vader dáár blij mee zijn! Dan hoeft de schilder het niet te doen.

Het treft goed, dat Vader Vrijdags, net als Woensdags, tot zeven uur lessen geeft. Dant komt Vader laat thuis en eten ze pas om kwart over zeven. Nu hoeven ze niet te wachten met de verrassing. Does heeft het 's morgens onder schooltijd bedacht. Ze zullen om vier uur dadelijk beginnen.

Om aan verf te komen is niet moeilijk, elke dag als ze naar school gaan, komen ze een verfwinkel voorbij.

„De Kleurkaart” heet die winkel.

Ze durven het best te vragen.

„Verf voor een hek? Welzeker, zusjes!” zegt een kaalhoofdige meneer achter de toonbank. „Welke kleur?”

„Groen en geel,” zegt Does al.

Maar Tum vindt dat niet mooi. „Rood! Da's véél mooier!”

„Kan je óók krijgen.”

„Hè nee, geen rood!” roept Does.

Maar wat dàn?

Het wordt een heel lange bespreking.

De kale meneer heeft er plezier in. Hij stalt allemaal bussen op de toonbank uit. De kleuren kan je zien aan de bandjes, die er omheen zitten. Ja, nu wordt de keus heel moeilijk! Eindelijk wordt het blauw met oranje. Ze zijn er verrukt over — o, wat zal dat prachtig staan!

Als ze de winkel willen uitgaan, vraagt de meneer:

„Moeten jullie geen kwast hebben? En wie betaalt de verf?”

„Vader natuurlijk — kom u maar met de kwitantie,” zegt Annemarietje parmantig.

„En we moeten alle drie een kwast hebben!”

„Goed hoor!”

Ze krijgen ieder een dikke, nieuwe kwast. Does draagt twee bussen oranje verf, Annemarietje twee bussen blauwe verf en Tum de kwasten. In het boek van den kalen meneer staat Vaders adres keurig opgeschreven. Het kost allemaal samen

zes gulden veertig. Hoevéél dat is, begrijpen de bengels niet. Vader betaalt het altijd!

Opgewonden draven ze naar huis. De zware bussen maken je armen moe, maar als je aan 't prettige verven denkt, loop je vanzelf hard en ben je gauw thuis.

Nu mag Snoecksie niet kijken!

„Snoecksie, blijf je echt in de huiskamer of in de keuken? Niet in de voortuin kijken, hoor!”

Snoecksie deelt chocolaadjes uit. Ze begrijpt er niets van, ze denkt dat de bengels een grappig spelletje bedacht hebben.

„Ik beloof 't, hoor lieverds, spelen jullie maar prettig.”

Als ze naar buiten vliegen, zegt Snoecksie toch nog:

„En jullie huiswerk dan, kinderen?”

„Dat kan best straks!”

Annemarietje vergeet zelfs Riekje met de kippen. Ze denkt niet aan de eieren vandaag. Verven gaan zel!

En nu willen die nare bussen niet open. Het doet pijn aan hun vingertjes, zo stijf als die deksels geklemd zitten. Maar Does weet raad. In de schuur is wel een ijzertje, en als je dat tussen de randen zet, springt opeens de deksel er af. Hè, wat ruikt die verf heerlijk — en wat ziet 't er mooi uit! Bovenop drijft bruine vettigheid. Dat moet j'ér doorheenroeren met een houtje, heeft de meneer gezegd. Het roeren in de blauwe verf maakt twee spatjes op Tum's jurkje. Ze ziet het niet eens. Verven gaat zel!

Does is al bezig. Met de oranje verf. Alles wat geel was, wordt nu oranje. De oude verf is brokkelig, maar als je de nieuwe dik smeert, wordt het wát mooi. Kijk, daar begint Annemarietje met blauw, vlak boven de oranje kleur. O hé, de kwast is dik en de verf smeert door elkaar!

„Hè, let toch op, Annemarietjel!” roept Does boos. „Kijk nou eens, wat een vieze boell!” Ze smeert er weer oranje overheen, maar nu komt ze zelf op het blauw. Beteuterd kijkt ze er naar. Verven is moeilijk, en de kwasten zijn wel èrg dik. „Laten we maar dórgaan, je ziet 't haast niet,” vindt Annemarietje.

„Goed dan.”

Doorverven is veel leuker. Tum kan het ook. Ze is een eindje verder bezig, ook met blauw. Ze doet het erg mooi, maar de heggeblaadjes worden ook blauw, en de verf drupt op de grond en op haar bruine schoentjes.

Twee jongens, die voorbijkomen, springen van hun fiets.

„Zuk knoeien!” zegt de een.

„Smeerboel!” zegt de ander.

„Schieft op, jôl!” roept Does achterom.

Maar de jongens blijven staan grinniken en hebben van alles te zeggen.

„Net doen of je niks hoort!” fluistert Annemarietje.

Does knikt. IJverig verven ze door.

Telkens blijven er nu mensen staan. Sommigen zeggen wat, anderen lachen. Dan lopen ze weer verder.

Maar als de bengels een uur geverfd hebben, heeft Does er genoeg van. Het wordt ook niet zo erg mooi. Zo bobbelig over de kapotte gele en groene verf, en de nieuwe kleuren lopen overal door elkaar.

„We hadden één kleur moeten kiezen,” zegt ze tegen de anderen.

„Laten we 't allemaal oranje maken!” stelt Tum voor.

„J-ja . . . .”

O, o, nu ze ophouden met schilderen en het hek eens bekijken, ziet het er toch heel erg raar uit.

„Ai, moet je die es zien!” roept een meisje, dat met haar zusje achterop komt langfietsen.

Die twee zusjes proesten en kijken telkens om.

De bengels schrikken er nu ook van. En . . . .

„O Tum, je schoenen!”

„O Does, je kousen, o, en je jûrk . . . .”

Ze zitten onder de verfvlekken — en het hek is nog lang niet klaar. De verf is haast op. Er is vreselijk mee gemorst, en de arme heg . . . o, wat zien de nieuwe groene blaadjes er uit!

„Måg dat wel van Vader en Moeder?” vraagt een vriendelijke stem achter hen. Het is een dikke meneer met een gouden bril op. Hij schudt zijn hoofd.

„N-nee Meneer, 't is een verrassing voor Vader.”

„O zol Wel-wel, als Vader 't nu maar mooi vindt, hè?”

De meneer stapt door. Hij kijkt nog eens om. Alle mensen kijken naar het geverfde hek. . . .

„Laten we maar ophouden,” zucht Does.

„’t Is niets prettig meer,” vindt Annemarietje ook.

Tum propt de kwasten in de verf. Zó nemen ze de bussen mee naar de schuur. Ze zijn nu lang zo zwaar niet meer.

Daar komt Alie de achterdeur uit, ze moet even om een boodschap. Als ze de bemorste bengels ziet, gilt ze van schrik, slaat haar handen in elkaar en holt de keuken weer in.

Daar komen Rika en Snoecksie ook aan.

„Nee maar, nee maar! Wat hebben jullie uitgevoerd?”

„’t Hek geverfd,” legt Does uit.

„’t Hèk? Met dié kleuren?”

Rika en Alie hollen naar voren. Snoecksie trekt Annemarietje en Tum naar binnen. Does loopt stilletjes achter hen aan. ’t Was een verrassing voor Vader, waarom is ’t dan tòch niet prettig?

Als Vader om over zevenen komt aanfietsen, ziet hij in de verte al een paar mensen voor ’t huis staan. Kijk, nu lopen ze

door, maar twee meisjes blijven staan. Wat zou er te zien zijn? Vader trapt wat harder.

En dan ziet hij het hek. En de heg. En de verfmorserijen in het zand. Hij begrijpt er niets van, blijft maar staan kijken. En ineens gaat de voordeur open, en vliegen de bengels naar buiten.

„Vader, Vader, 't was een verrassing, maar 't is een beetje fout gegaan....!”

Vader kijkt van de bengels naar het hek.

„Hebben jullie dat gedaan?”

Ze knikken hard.

Dan begint Vader te lachen. Hij strijkt zijn drie meisjes over 't hoofd.

„Wel, wel, 't is héél mooi! Maarre....”

Rika komt er bij staan. De bengels babbelen honderd uit over den kalen meneer en de dikke kwasten.

„U moest er niet om lachen, Meneer,” zegt Rika dan. „'t Hele hek bedorven, en de heg ook, en hun jurken en hun schoenen krijgen we nooit meer schoon — och, en al die kostelijke verf....”

Vader knikt. Zijn gezicht betreft. Dan kijkt hij naar zijn bengels, die toch niets ondeugends bedoeld hebben, en zo blij zijn, dat Vader het mooi vindt. Vader zucht, heel diep. Hij zet zijn uilenbril af — en op.

De tuinman komt, om de heg te knippen. Alle geverfde blaadjes knipt hij weg. Het staat erg kaal.

Dan komt ook de schilder en maakt het hele hek donker-groen. Het staat wel mooi, maar de bengels vonden blauw en oranje veel mooier....

3. „WAAROM MAG HET NIET?”

Het is Bijbelles in de klas van Does. Heel stil zitten de meisjes en de jongens, want Meneer Van Bleek kan prachtig vertellen.

Deze keer is het de geschiedenis van de kinderen, die door

den Heere Jezus gezegend werden. Does vindt het prachtig. Ze ziet het voor zich, hoe de Heere Jezus daar bij de stenen bron zat, en de kinderen dicht bij Hem stonden. Hij legde Zijn handen op hun hoofdjes. Er waren ook heel arme kinderen bij, die lelijke jurkjes droegen. Dat maakte voor Hem geen verschil. De armste of de rijkste kindertjes zijn voor den Heere Jezus allemaal gelijk.

Meneer Van Bleek zegt dat nog eens ekstra duidelijk.

„Er zijn wel jongens en meisjes, die zelf netjes gekleed gaan, maar die erg neerzien op arme kinderen, die oude jurkjes en kapotte schoenen dragen. Dat is slecht. Dat wil de Heere niet van ons. Hij wil, dat we juist goed zijn voor de armen, en hun geven van wat we zelf hebben.”

Peter Drebbe steekt zijn vinger op.

„Ja, Peter?”

„Meneer, mijn Tante heeft een armen jongen helemaal gewassen en netjes aangekleed en toen hebben wij een heleboel speelgoed gegeven en truien en schoenen van mij, meneer, en toen mocht hij weer naar huis gaan.”

Peter is trots op zijn aardige Tante.

Meneer vindt het ook heel mooi. Peter mag er alles van vertellen. Alle kinderen kijken naar hem. Peter krijgt er een kleur van.

„En hij mocht ook nog naar den kapper, Meneer, daar kreeg hij twee kwartjes voor, en 's avonds toen kwam z'n moeder nog even.”

„Dat was lief van je tante, Peter. Ja jongens, zó wil de Heere Jezus, dat wij aan arme mensen en kinderen meegeven, wat we zelf hebben. Wij mogen niet alles alleen houden.”

Does moet er aldoor aan denken, onder de rekenles, onder de moeilijke Franse les. Wat zal die jongen blij geweest zijn! Peter schept er nu nog over op, hoewel Meneer gezegd heeft, dat het niet mag.

Om twaalf uur wacht Does niet op de andere twee, ze kijkt niet om naar haar vriendinnetjes. Ze vliegt naar huis en holt naar boven. Onder de koffietafel is ze heel stil.

Het is Woensdag, dus hebben ze vrij. Vader niet. Die heeft Donderdags vrij. Vader heeft haast, en eet vlug af. Het is

jammer, dat Vader altijd haast heeft en bijna nooit thuis is. Ze hebben niet veel huiswerk. Woensdagmiddags mogen ze spelen. Tum wil naar Mop, om verder te werken in de tuin, die erg mooi wordt. Er bloeien al viooltjes aan de pas-gezette plantjes en het zaad komt al een beetje op. Maar er groeit ook onkruid, en daar moet je goed op passen. Tum wil gaan wieden.

Maar Does roept hen allebei naar boven. Daar vertelt ze alles van die morgen. Annemarietje en Tum luisteren. Hun ogen stralen.

„Zullen wij 't óók doen?” vraagt Does dan. „Ik heb gekeken bij onze kleren. Er hangt een heleboel in de kast, dat wij nooit dragen, allemaal oud geworden. En we hebben zoveel schoenen. Zullen wij een meisje opzoeken, een arm kind?”

„Kàn dat dan?” Tum begrijpt er nog niet veel van.

„Er lopen toch arme kinderen genoeg? Zo'n klein meisje als jij, anders passen de kleren niet.”

Annemarietje springt rond.

„Fijn! Fijn!”

Tum is de tuin vergeten. Een vreemd meisje opzoeken is wel griezelig, maar als Does er bij is, gaat alles wel.

„Zullen we dan gaan?”

„Nee, eerst de kleren opzoeken.”

Dat wordt een hele drukte. Does' hartje is heel blij. Ze gaat nu iets doen, wat de Heere Jezus heerlijk vindt. De mensen moeten goed zijn voor elkaar. Geen ogenblik denkt ze er aan, dat je dat zó maar niet doen kan. En er is niemand, die het haar uitlegt. Ze denkt er niet aan, om het aan Vader te vragen. Vader vindt altijd alles goed. Ze zijn ook nooit ondeugend. Dat weet Vader wel.

Kijk, daar komt Tum met drie poppen aansjouwen, en Annemarietje met haar armen vol zomerjurken, die te klein zijn of erg verschoten. Snoecksie ruimt oude kleren nooit op, laat alles maar in de kasten hangen.

Het wordt een grote rommel op de kamer.

Er ligt nu van alles. Ook schoenen. Tum wil met alle geweld haar nieuwe bruine schoentjes geven.

Does weet niet goed, of het mag of niet. Ze laat de schoentjes maar staan.

Nu is alles klaar, maar er is geen arm meisje.

„Kwam er nu maar een arm kindje voorbij,” zegt Tum, en ze kijkt door het open raam naar buiten. Natuurlijk loopt er geen kindje.

„We gaan er een opzoeken,” zegt Does beslist. Met hun drieën roffelen ze de trap af.

Tum vindt het eigenlijk wel een beetje griezelig, maar ze gaat met de anderen mee.

Snoecksie wuift hen na door het raam van Vaders kantoortje. Snoecksie vraagt nooit, waar de bengels heengaan, en Vader is nooit thuis. Moeders vragen dat wél, maar de bengels hebben geen Moeder meer.

Daarom doen ze domme dingen, ook al bedoelen ze het o, zo goed. Ze weten het niet, dat je eerst alles vragen moet aan Moeder of aan Vader. De bengels zijn alleen en mogen alles wel van Snoecksie.

Ze lopen regelrecht naar de Paardensteeg. Dat is een smal straatje, waar arme

mensen wonen.

Does weet het wel.

Met hun drieën komen ze in de Paardensteeg, en dan zijn ze opeens een beetje verlegen.

„Durf jij?” smoest Annemarietje.

Does knikt. Ze houdt zich groot.

Tum, kleine Tum, houdt zich stilletjes aan Does' jurk vast.

„Dát kind!” Does wijst op een klein, vies kindje, met een

LES MENDRANS.

erg vuile neus en zwarte handjes.

Moedig stappen ze op haar af.

„Da-ag!” zegt Does, en Annemarietje vraagt:

„Ga je mee met ons?”

En wat doet het kindje? Ze steekt een grote tong uit naar de bengels en zegt een heel lelijk woord.

„Dan krijg je nieuwe jurken,” probeert Does nog.

Maar het kindje zegt weer het lelijke woord, en: „k Zel me Vader is roepel”

Verschrikt kijken ze elkaar aan. Het gaat niet gemakkelijk

„Miesie, wat wille die meide?”

Een meisje, zo groot als Does, komt aangelopen.

„We - eh - we wouen dat kindje mee naar huis nemen en haar wassen en kleren geven en speelgoed,” legt Does uit.

Het grote meisje kijkt hen wantrouwend aan.

„Zel wáár wesel!” doet ze minachtend.

„Echt waar!” knikt Annemarietje. „Alles is al klaar, maar ze wil niet.”

„Wat hè je voor speelgoed?” informeert het meisje dan.

„Drie poppen van Tum en een blokkendoos en een grote bal enne — wat prentenboeken.”

„Sóó, en heb je ook jurke, die mijn passe?”

Ze knikken ijverig.

„Jurken van mij!” zegt Does.

„En schoene?”

„J-ja.”

„En kouse?”

„Ook.”

„En een muts en een hoed?”

„Ook wel.”

Ze beloven alles. Als dit meisje nu maar will

„Nou, dan gaan ik wel effe mee. Voor Miesie ken jullie me dan wel wat meegeve, niet Miesie?”

Het kleine meisje geeft geen antwoord, maar steekt ook haar tong niet meer uit.

„Veruit dan maar,” kommandeert het meisje.

De bengels zijn er een beetje stil van. Dit is toch anders dan ze bedoeld hadden. Tum is bang voor het meisje.

Annemarietje gaat naast Does lopen.

Does vraagt beleefd:

„Hoe heet jij, zeg?”

„Arendien Verkou. En jullie?”

Ze zeggen hun namen.

„Does? Wat's dat nou voor een naam?”

„Och, zo maar. Ik heet eigenlijk Tootje, maar omdat mijn haar zo krullerig is, noemen ze me Does.”

„O, en wat is Tum dan? Wie heet er nou Tum?”

„Tum heet Willy. Maar ze is zo klein en daarom zei onze Rika altijd tum-tum tegen haar.”

„Gek, hoor,” vindt Arendien.

Ze komen te thuis. Snoecksie ziet hen weer door het raam.

Ze komt meteen naar buiten lopen.

„Wat is dat voor een vriendinnetje?” vraagt ze verbaasd.

„N-ee, Snoecksie, dat eh. . . .”

„Ik kom effies die klere hale, Juf,” kondigt Arendien aan.

„Klëren?”

„Jewel, Juf.”

Snoecksie kijkt naar de bengels. Wat betekent dat?

„We zullen 't je straks wel vertellen,” belooft Does.

Maar Snoecksie wil er niet van horen. Ze moet het nu eens precies weten. Dan trekt Does haar mee in de tuin, en vertelt alles zo gauw als ze kan. Snoecksie is heel verwonderd. Ze schudt haar hoofd.

„Dat kan zó toch maar niet?”

„Waaròrn dan niet, Snoecksie? Meneer zegt, dat de Heere Jezus het wil, dat we geven, wat we missen kunnen.”

Does is zo ernstig. Maar Snoecksie vindt het niet goed.

„Moet ik Arendien dan weer wegsturen?”

„Zal ik wel doen,” stelt Snoecksie haar gerust.

Does kan wel huilen. Waarom mag het nu niet? Wat bedoelt Snoecksie toch?

„Hoor eens, meisje,” zegt Snoecksie tegen Arendien, „je moet maar weer gauw naar huis gaan, de meisjes mochten je niet halen.”

Maar Arendien laat zich niet om de tuin leiden.

„Nee Juf, dat gaat nie, hoor! Eers me klere, en voor me sussie

ook wat en anders — nou, wacht eris! Sal ik me fader es roepe!"

Tum wordt bang. Ze kruipt weg achter Does. Snoecksie is beduusd, ze denkt vlug na.

„Weet je wat," belooft ze eindelijk, „als Meneer thuiskomt, zal ik er eens over spreken. Zeg maar waar je woont, dan mogen de meisjes je vast wel een pak brengen!"

Arendien ziet alle jurken, schoenen en speelgoed zich ontgaan. Dat wil ze niet.

„Geef me eerst maar wat, dan ga 'kl"

„Nee meisje, dat kan niet."

„De meissies hebben gezegd, dat alles klaar lee!"

Annemarietje knikt.

„Ja, en dat is ook zo!"

„Zie je wel, Juf?"

„Maar ze weten niet, wat ze mogen weggeven, kind. Kom, ga nou lief naar huis, je krijgt heus wel wat!"

„Nee Juf, éérs wat zien! Een jurk en een paar schoene en een pop voor me sussie."

Arendien houdt niet op. Snoecksie wordt radeloos. Eindelijk geeft ze het meisje haar zin maar. Does mag het van boven halen, maar Snoecksie gaat zelf mee. Als ze de hele uitstalling op de slaapkamer ziet, slaaf ze haar handen in elkaar. Nee maar, wat een vertoning!

Tevreden stapf Arendien naar huis. Dat ze meer krijgt, gelooft ze niet. Jammer, dat die Juf er bij kwam. Anders had ze heel wat gekregen.

Snoecksie laat boven alles liggen. Vader moet maar beslissen. De bengels menen het zo goed.

Ze hebben geen zin in hun huiswerk. Ze slenteren de tuin wat in.

„Jammer, dat we haar niet gewassen hebben," zegt Annemarietje teleurgesteld.

„'t Was niks geen aardig kind."

Tum is blij, dat Arendien weer weg is.

's Avonds legt Vader het hun uit.

„Jullie zijn er nog veel te klein voor, om zulke dingen zelf te

doen. Dat gaat niet. Dat weten alleen grote mensen maar. Toch is 't erg lief bedacht van jullie. En weet je wat we nu doen zullen? Met Snoecksie samen gaan we eens uitzoeken, wat gemist kan worden. Dat mag naar Arendien gebracht worden."

Nu klaart Does ook weer op. Blij gaan ze met Vader en Snoecksie mee naar de slaapkamer en dragen ze van alles aan.

Het wordt een hele stapel. Snoecksie pakt alles in een koffer. Alie heeft een broertje, die het graag weg wil brengen. Hij verdient er een kwartje mee.

De volgende morgen, als ze uit school komen, is de koffer al weg.

Arendien komt niet om te bedanken. Haar Moeder komt ook niet. Nu horen de bengels niet, of de meisjes uit de Paardensteeg er blij mee waren. Maar dat zijn ze vast en zeker!

Does en Annemarietje hebben allebei den lieven Heer gedankt, dat het mocht van Vader, dat weggeven. Tum niet. Tum is nog een beetje klein en 's avonds heeft ze veel slaap. Maar de bengels zijn blij en tevreden.

4. EEN DUBBELE VERHUIZING

Het wordt nu al warm. Elke dag schijnt de zon en de bengels hebben dunne zomerjurkjes aan. Dit jaar voor 't eerst krijgen Annemarietje en Does zwemles op school. Dat is erg fijn. De hele klas gaat dan naar de zweminrichting, en ze mogen 't water in. Does kan al een beetje zwemmen. Annemarietje doet goed haar best. Ze is aan de hengel en wil alles leren. Van de hoge plank springen en duiken, hè! Ze is helemaal niet bang. Does ook niet. Die gaat al in het allerdiepste, aan de lijn. Wat durft die Does! Tum wil er ook in. Maar haar klas is dit jaar nog niet aan de beurt.

Tum heeft er om gehuild — en Vader begreep het wel. Nu mag Tum na vieren naar het bassin. Ook aan de hengel. Doe je best, Tum!

Thuis doen ze hele verhalen.

„Komt Vader ook eens kijken?”

Vader lacht.

„Als de schoolklassen zwemmen, mogen de Vaders er niet in,” zegt hij. „Jammer, hè?”

En dan, zonder erg, roept Tum ineens:

„Hè, was u nou maar een M o e d e r !”

Het is opeens stil in de kamer. Tum kijkt verwonderd rond.

Vader kucht, strijkt even over Tums gladde ponniekopje.

Maar hij weet geen antwoord te geven.

Gelukkig wordt er gebeld.

„Wil Annemarietje opendoen?”

Rika en Alie zijn samen naar de stad. Nu mogen de bengels opendoen.

Als Annemarietje terugkomt met een zwaar pak boeken, dat de post gebracht heeft, en dat ze haast niet dragen kan, zijn ze het weer vergeten.

't Is erg warm vandaag, net weer om vakantie te hebben.

Maar de bengels moeten nog naar school, en er is ook huiswerk. Alleen Tum hoeft niet meer thuis te werken. Straks, als het repetitie wordt, ja, dan . . .

Aan repetities denkt Tum maar liever niet. De overgang — hùú! Does hééft al repetitie, voor Geschiedenis en Aardrijkskunde. Landerig leert ze in de tuin. 't Is boven nu veel te warm, je kunt er niet zitten. Rika zet deuren en ramen tegen elkaar open, dan gaat het wel, als de bengels naar bed moeten.

Tum gaat al om halfnegen. Meestal slaapt ze, als de andere twee boven komen. Maar nu is 't te warm om te slapen. Tum heeft al haar dek weggeschopt, ze woelt om en om. Haar ponniehaar plakt van de warmte. Eén beentje van Tum bengelt buiten boord.

Ze kan niet slapen. Ze is al twee keer naar beneden geweest, maar Annemarietje en Does zijn samen op Does' fiets er vandoor, Vader is niet thuis en Snoecksie zit in de tuin te kousenstoppen. Tum verveelt zich vreselijk.

Weer laat ze zich uit bed glijden, gaat uit het raam hangen. Eindelijk ziet ze Does en Annemarietje aankomen. Dan holt

Tum naar beneden. Snoecksie geeft ze alle drie een glas limonade. Ze verbiedt Tum niet, en uit bed naar beneden lopen, dat mag toch niet.

Het is al halftien, als ze weer naar boven trekken.

Does laat de kraan van de wastafel hard lopen, houdt haar handen er onder.

„Lekker! Lekker fris.”

„Ik ook!”

Tum duwt haar opzij; het water spat. Nu wil Annemarietje ook meedoen.

Spetter, spetter. Tum's pyamatje wordt nat. Annemarietjes onderjurkje drijft. En Does heeft haar pas-schone jurk nog aan. . . .

Het water maakt je fris en koel en de bengels worden overmoedig. Ze slaan hun handen tegen de straal. Het behang druipt al.

Does duwt haar hele hoofd in de wastafel. Haar krullen worden nat.

Ze springen van plezier!

Als de pret er af is, zien ze er raar uit, zó kunnen ze niet naar bed. Ze proesten van 't lachen.

„O, o, kijk Tum!”

„O Does, jouw haren!”

„Mijn pyama is klets,” wijst Tum.

Ze moet een schone aan. En een ander hemdje. Annemarietje ook. Maar haar pyama is droog, die heeft ze gelukkig nog niet aangehad.

„Kijk het zeil eens!”

„O, en de stoel!”

Met blote voetjes plast Annemarietje over de natte grond.

Ze trekt een hele streep van nat.

Dat is een nieuw spelletje. Je voeten worden er erg vuil van, maar dat merken ze niet.

Als al het nat uitgeveegd is, ploffen ze in bed.

„Hè, hè, ik ben er moe van!”

Annemarietje zucht, doet haar ogen dicht. Ze hebben ook zó gelachen. . . .

Maar Tum ziet wel, dat ze door een kiertje kijkt. Opeens ploft ze haar kussen op Annemarietjes hoofd.

„Be-be-be,” hoor je dan alleen maar.

Annemarietje rolt om en om. Tum houdt het kussen vast. Does juicht van pret en springt op Annemarietjes rug. Nu wordt het een heel gevecht. Met hun drieën rollen ze door het bed, totdat ze verschrikkelijk warm zijn.

Och och, wat ziet dat bed eruit! Maar 't kan hun niet schelen, ze blazen alleen maar uit.

Slapen? Daar denkt niemand meer aan.

Does krijgt dorst, en weer begint het spelletje bij de kraan.

Stoeien en lachen — en spatten, spatten. . . .

De grond wordt natter — en gladder.

Opeens — Annemarietje glijdt uit, pakt nog naar Does, dan valt ze hard op de grond, haar hoofdje tegen Tum's ledikant.

Och, de bengels vallen zo vaak, en niemand denkt dat ze zich ooit bezeren.

Maar deze keer bezeert Annemarietje zich wèl.

Het bloed loopt langs haar gezichtje. Ze gillen alle drie!

Annemarietje blijft op de grond liggen huilen, Does holt naar beneden.

Snoecksie zit nog in de tuin. O, wat schrikt ze, als Does gilt: „Snoecksie, Snoecksie, Annemarietje bloedt zo vreselijk!”

Ze gooit haar stopwerk zomaar op het tuinpad en rent zo gauw ze kan naar boven.

Daar ligt Annemarietje — daar zit Tum op de natte vloer....

„Wat — wat is dat hier allemaal?”

Ze trekt Annemarietje op.

„Hè gelukkig, dat is niet erg — kind, wat schròk ik me daar — och, och, m'n kindje, huil maar niet, 't is niets erg, hoor.”

Ze wil haar in bed leggen. Maar het bed is helemaal verward en Annemarietjes pyama is erg nat.

„Wat hebben jullie toch gedaan?”

Met de spons bet ze het bezeerde plekje.

„Zo, nu houdt het bloeden al op. Arm kind. Zó-zó.”

„We hebben een beetje gespeeld. 't Was zo warm.”

Nu schamen ze zich toch voor die stordige kamer.

Beneden slaat de voordeur dicht.

„Dat is Vader!”

Tum vliegt al naar de gang.

„Vader, Vader! Kom u es kijken!”

„Dadelijk, meiske!”

Vader komt boven. Maar in de deuropening blijft hij staan.

„Wat is dàt?”

Ja, nu vertellen ze alles.

Vaders gezicht betreft. Hij vindt het niet mooi.

Als Annemarietje op zijn knie kruipt, houdt hij haar wel stevig vast, maar toch kan je zien, dat hij 't niet aardig vindt, die spelletjes van zijn bengels.

Snoecksie ruimt in een wip alles op. Dan neemt ze schone lakens en slopen. De bedden worden weer netjes, de grond droog, de kinderen droog.

Dan kruipen ze alle drie lief in bed. Omdat het zo warm is krijgen ze alleen maar een laken over zich heen.

Annemarietje heeft een dikke bult op haar voorhoofd. Die bult doet pijn. Dat komt er nu van.

Vader kijkt nog eens rond. Ja, nu is alles weer in orde. Maar

morgenavond zal het wéér warm zijn, en overmorgen, och, de hele zomer immers nog. . . .

„Dat mag zo niet blijven,” denkt Vader.

Met Snoecksie houdt hij een lang gesprek.

„Hoeveel lege kamers hebben we nu nog, Snoecksie?”

„Vier, Meneer — ja, er staan overal bedden, maar ze worden niet gebruikt.”

„De kinderen moeten apart slapen, het gaat zo niet langer.”

„Misschien worden ze te groot, meneer.”

„Dat zal het zijn, Snoecksie. Ze komen zó slaap te kort en die herrie is ook te gek.”

„Ja Meneer.”

„’t Is erg moeilijk — ja, ’t is toch maar het beste, dat ze ieder een kamer krijgen. Kan dat?”

„Natuurlijk, Meneer. Morgen zullen we de bedden versjouden. Die van de kamers naar boven en hun eigen bedden op die kamers.”

„Dat is heel goed. Ze zullen ’t wel mooi vinden, denk je niet?”
Snoecksie trekt een bedenkelijk gezicht.

„Als je ’t hùn vraagt, Meneer. . . .”

„Nee, nee, we moeten hun nu maar niets vragen. Je zou er bijvoorbeeld een verrassing van kunnen maken, Snoecksie — de kinderen houden van verrassingen!”

Vader denkt aan het geverfde hek. Hij lacht stilletjes.

„Bedenk er maar wat op, Snoecksie.”

„Goed, Meneer!”

Zo sjouwen Rika, Alie en Snoecksie de hele dag, om alles klaar te krijgen. ’t Is een heel werk, maar het wordt toch leuk. Snoecksie denkt er zelfs om, de plaatjes en kaarten van de muur te halen, en op elke kamer te hangen, wat er hoort. Does blijft op de kamer slapen. Och, wat ziet die er raar uit, zo kaal. . . . zo anders. . . .

Snoecksie zet op elke kamer een vaasje bloemen voor de gezelligheid.

Om vier uur is alles klaar. Straks mogen de bengels het weten. Snoecksie hoopt maar, dat ze er blij om zijn.

Annemarietje’s bult is nog niet over, maar hij doet nu geen

pijn meer, en ze wordt er een beetje trots op. Zó als ze thuis-
komt gluurt ze over de buurschutting.

„Riekje!”

Daar komt Riekje met het graan. Annemarietje vertelt het
hele verhaal. Riekje heeft erg veel medelijden met de arme
bult.

„Vanavond maar oppassen!” zegt ze. Dan gaat ze de eieren
tellen. Vandaag zijn het er achttien. Maar één is er stuk ge-
gaan. Dat is jammer.

„Dat kan wel door de sla,” meent Riekje.

„En de andere?”

„Allemaal naar Juffrouw Looman, die heeft een kindje ge-
kregen, zie je, nou krijgt ze vijf en twintig eieren.”

„Lekker!” Annemarietje smakt met haar tong.

„Eet het kindje al die eieren op?” vraagt ze dan.

„Welnee,” legt Riekje uit, „maar zo’n klein kindje te ver-
zorgen is een heel werk, zie je, daar heb je krachten voor
nodig.”

„En dan moet je eieren eten!” Annemarietje begrijpt het nu.
Daar roept Tum.

„Annemarietjel Je moet komen!”

In de serre wacht Snoecksie met Tum en Does.

„Kom,” zegt ze, „er is een verrassing voor jullie!”

Dàt is waf!

„Wáár dan?”

„Boven. Kom maar mee.”

Verrukt stommelen ze de trap op. Naar de slaapkamer?

„Ja, kijk maar eens.”

Snoecksie gooit de deur wijd open.

„Hèèè?”

Ze begrijpen er niets van.

„Ja, hier slaapt Does nou alléén. Jullie worden zó groot, dat
Vader jullie ieder een eigen kamer gegeven heeft! Hoe is
dàt?”

„Fijn,” zeggen ze alle drie, maar het klinkt niet erg blij.

„Kijk, hier slaapt Tum!”

Ja, het is zo. Daar staat Tum’s rose ledikant. Daar hangen haar
plaatjes — haar jurken in de kast.

„Wat gek is dat,” zegt Tum zachtjes.

„Fijn, hè Tum?”

„Nóú.”

„En hier Annemarietje.”

De ramen staan wijd open, het blauwe ledikant staat heerlijk in de zon; op tafel geuren leeuwebekjes.

„Wat een leuke kamer!” vindt Annemarietje.

Snoecksie is blij. Gelukkig, dat de kinderen het prettig vinden. En ze vertelt, hoeveel werk het wel geweest is.

Ze knikken en lopen de kamers nog eens door.

„Jullie moeten Vader er maar lief voor bedanken, hoor!”

Dat doen ze.

Vader krijgt drie dikke zoenen.

„Vinden jullie 't mooi?”

„Erg mooi — fijn.”

Vader gaat zelf mee kijken. Hij vindt het best in orde.

Maar Tum kan weer niet slapen, die avond. Ze ziet rond in de grote, lege kamer — dan huilt Tum een klein beetje. De kamer-van-hun-drieën was zo erg prettig.

Nu komen Annemarietje en Does straks niet.

O-o....

Tum is zo erg alleen. Maar opeens weet ze het. Ze zal Freekje halen. Zachtjes loopt ze naar beneden; ja, Freekje zit op zijn eigen plekje, in de huiskamer onder tafel. Hij wil wel mee in Tum's zachte bed.

Hoor, nu komen Does en Annemarietje boven. Twee deuren gaan. Wat is dat raar.... ráár....

Het begint een beetje donker te worden in de kamer — buiten regent het....

Tum kijkt rond — nóg eens....

Opeens glijdt ze uit bed — holt de gang over — daar is hun eigen kamer....

Ze duwt de deur open. Does komt overeind in bed. Huilt die grote Does?

„Kom je hier?” Nu lacht ze toch.

Tum knikt heftig. Ze kruipt bij Does in bed — en ze zucht van plezier.

Zachtjes vertelt ze, hoe naar het is op die lege kamer....
En dan....

De deurknop beweegt — Annemarietje schuift naar binnen.
„Does, mag ik bij jou? 't Is daar zo akelig....”

Dan ziet ze Tum.

„O, Tum!”

Och, wat heeft die Annemarietje gehuild! Er lopen nòg dikke tranen langs haar wangen. Does en Tum huilen maar wat mee. Hun tranen zitten nog dichtbij....

Het is wel warm, met je drieën in één bed, maar dat hindert niet!

Als Vader na een half uurtje eens wil weten hoe zijn meisjes slapen in hun nieuwe kamers, gaat hij zachtjes naar boven toe. In elk geval is het still!

Annemarietjes kamer.... het bed leeg! Wel, wat is dat nou? Misschien is ze even bij Tum. Maar in Tum's bed ligt languit Freekje. Vader haalt hem er gauw uit.

„Naar beneden, gauw hoor! Geen poesen in bed.”

Vader is een beetje boos. De bengels moesten allang slapen, en nou zitten ze nog bij elkaar op de kamer. Zó helpen aparte kamers niet.

Hier is de oude kamer. Vader gaat naar binnen.

En wat ziet hij?

Drie behuilde gezichtjes dicht bij elkaar op één kussen. De bengels slapen vast.

Vader ziet op hen neer.

Hij zucht weer diep.

Voorzichtig draagt hij eerst Tum, dan Annemarietje naar bed. Hij doet het zó zacht, dat ze niet eens wakker worden. Annemarietjes handjes zijn gevouwen. Als Vader haar optilt, fluisfert ze in haar slaap:

„En ik dank U, lieve Heer, dat ik weer bij Does en Tum mag slapen.”

Annemarietje is onder haar gebedje in slaap gevallen.

De volgende dag is er wéér een heel gesjouw.

Nu net andersom. Daar gaat het rose ledikant weer — en het blauwe.

Rika, Alie en Snoecksie hebben het weer erg druk. Maar ze willen het wel graag doen.

Want de bengels zijn zó blij, zó blij! Ze beloven heel vast, dat ze elke avond gauw zullen gaan slapen.

En dat proberen ze ook.

5. ER KOMEN LOGEE'S

Tum is tóch overgegaan! Ze heeft er al niet meer op gerekend. O, wat erg zou dat zijn — een dochtertje van een heel knappen leraar, dat zitten blijft! Tum heeft haar repetities goed geleerd, want die laatste weken is ze opeens bang geworden voor „blijven zitten”.

Ja Tum, als je je best maar doet, gaat het vanzelf! De Juffrouw heeft het dikwijls gezegd. En nu is Tum tóch over. Máár... er staat met rode letters „voorwaardelijk” onder de cijfers.

Want Tum heeft voor rekenen een vijf, en voor taal een zes. Voor schrijven ook een zes. Maar gelukkig een acht voor lezen en ook een acht voor Bijbelse geschiedenis. Want dat vindt Tum mooie vakken. Dan hoor je mooie verhalen, dan let domme Tum wel op.

Als Vader het rapport ziet, zegt hij:

„Tum, zal je nu eens je best doen voor een goed Kerstrapport? Want stel je voor dat je teruggezet wordt!”

„Van Meneer weer naar de Juffrouw.”

„Precies. En dat kàn, hoor. O Tum, wat zou dát erg zijn!”

En Tum belooft. Ze belooft Vader, dat ze héél goed zal optellen en nooit meer naar buiten kijken.

„Nóóit meer?”

„Nóóit meer!”

Vader lacht eens. Tum lacht óók. Maar ze meent het, en Vader weet nu zeker, dat Tum goed haar best zal gaan doen.

„Je wordt nu ook al groot,” zegt hij nog.

Annemarietje en Does hebben mooie rapporten. Does geurt met haar acht voor Geschiedenis. En een negen voor Taal! Does is knap. Annemarietje heeft een hele rij zevens. Maar een mooie negen voor rekenen.

Vader is blij met die rapporten.

„En gaan we nou naar zee?” zeurt Does gauw.

„Hela, zo opeens? Nee, we blijven nog een week hier, Doesje.”

Vader zegt nooit, wanneer ze precies uitgaan, vóórdát de rapporten er zijn. Dàn pas wordt er over uitgaan gesproken.

„Een wéék nog, Vader?”

„Ja, en raad eens, wie er overmorgen komen?”

Ze weten het niet. Er komen haast nooit logee's.

„Opa en Oma! Er is juist een brief gekomen. Ze maken een reisje door 't land en komen vier dagen hier.”

„O.”

De bengels betrekken een beetje. Deftige Opa en Oma zijn zo streng! Ze komen een enkele keer een dagje, maar nu vier dagen! Slapen dus ook!

„Het zal gezellig zijn,” praat Vader. „En nu jullie thuis zijn, kun je alles doen, om het prettig te maken voor onze logee's.”

Ja, dat hoort zo. Vader weet het wel.

De bengels praten er samen over.

„Niks an!” roept Annemarietje ondeugend en ze holt de tuin in, klimt met haar tuinjurk in de pereboom. Annemarietje is een rakker. Nu kan ze over de schutting zien. Ze roept Riekje en vertelt haar het grote nieuws.

Riekje weet niet goed wat ze zeggen moet.

„Veel plezier!” roept ze daarom.

Maar Does denkt aan wat ze Vader beloofd heeft. Ze moeten het prettig maken voor de logee's.

Daarom gaan ze met hun drieën Opa en Oma van de trein halen. Ze hebben praatjes, totdat de trein er in de verte aankomt. Dan begint het een beetje te knijpen in hun keeltjes, en Tum gaat een stapje achteruit.

De lokomotief giert voorbij, de remmen kniersen, daar staat de trein. Er komen niet veel mensen uit — en ja, daar zijn Opa en Oma! Annemarietje ziet hen 't eerst.

„Dáár!” wijst ze.

Does stapt flink vooruit. Oma is al op 't perron, Opa komt langzaam uit de koepee. Een heer reikt hun de rieten koffer aan.

„Dag Oma!” Does' heldere stem schalt over het perron.

„Ssst! Niet zo hard, Tootjel!”

Does kijkt verschrikt — o ja, Oma houdt niet van bijnamen!

„Dag Opa,” zegt ze zachter.

Maar Opa is een beetje doof. Hij verstaat het niet.

„Harder!” zegt Oma nu.

Annemarietje en Tum zeggen zachtjes:

„Dag Oma — dag Opa!”

Ze geven Oma voorzichtig een zoentje.

Opa ziet hen nog niet. Hij is bezig met een kruier.

„Ziezo, da's klaar. Dag meisjes, zijn jullie daar alle drie? Zoet geweest? Overgegaan op school?”

„Ja Opa!”

Opa lijkt wel een strenge Sinterklaas, denkt Annemarietje.

Langzaam lopen ze het perron af.

„Mag ik de kaartjes geven, Oma?” bedelt Tum.

„Nee kind, dat gaat niet. Die hebben elk drie gulden gekost, als ze wègraken!”

Tum moet even lachen. Hoe kunnen spoorkaartjes nou weg-raken als je ze in je hand houdt?

De weg naar huis is nu erg lang.

„Hoe zien de rapporten er uit?” vraagt Oma strak.

„G-goed, Oma.”

Does doet het woord. Ze mag Oma's paraplu dragen. Waar-om zou Oma een paraplu meenemen als het zomer is?

„Het gaat niet regenen, Oma!” zegt ze troostend.

„Niet regenen? Natuurlijk niet. Praat er niet overheen, Tootje. Wie geen mooi rapport heeft, krijgt straks niets uit de koffer.” O wee, dat is voor Tum! Heeft Oma wat in de koffer? Dat is fijn! Tum kijkt omhoog. Opa draagt een gouden bril. Toch heeft hij aardige, blauwe ogen. Opa is niet altijd streng, hoopt Tum.

Kijk, daar staat Snoecksie aan het hek. Annemarietje holt nu maar vooruit. Daar komt de kruier aanfietsen met de koffer. Opa en Oma hebben een warme reis gehad. Ze gaan zich eerst wat verfrissen op de logeerkamer, waar ze slapen. Er zijn nu weer vier logeerkamers. Opa en Oma hebben de grootste.

„Nu moeten jullie rustig zijn,” zegt Snoecksie.

Ze verwacht natuurlijk niet, dat de bengels dat echt zullen doen. Annemarietje is al in de tuin, Tum duikt onder tafel en trekt Freekje op haar schoot.

Does weet niet, wat ze beginnen moet. In de tuin ziet ze Annemarietje, haar armen vol poppen, naar een veilig hoekje kruipen.

Daar komt Oma alweer aan. Does houdt beleefd de deur open. Oma gaat rechtop zitten in Vaders stoel.

„Toetje, schenk jij nu eens netjes koffie in!”

„Ikke, Oma?”

„Ja zeker, meisjelief. Kan je dat soms niet?”

Does schudt van nee. Snoecksie is al bij het theeblad. Ze schept suiker in de kopjes. Oma kijkt streng.

„Meisjes van elf jaar, die geen koffie kunnen schenken! Hoe vindt Opa dat?”

Opa heeft er nog nooit van gehoord. Does schaamt zich een beetje. Ze hoeft nooit koffie of thee in te schenken, ze heeft er nog nooit aan gedacht. Snoecksie doet alles, en anders Rika of Alie.

„Foel!” zegt Oma afkeurend.

„Maar Does kan wel koekjes presenteren!” helpt Snoecksie. Does springt al op. Snoecksie wijst naar het buffet. Daar staat het schaalpje klaar. Oma neemt er geen, ze mag geen zoetheid eten van den dokter. Opa wel.

„Dan mag u er twéé,” zegt Does lief. Opa lacht tegen haar. „Braaf van je, hoor!” Maar hij neemt er ééntje. Annemarietje speelt dierentuin. Tum is de olifanten en Freekje, die lui in het rozenperk ligt, de tijgers. De poppen zijn schoolkinderen, die een dagje uit zijn. Annemarietje is pas met haar klas naar het dierenpark in Rhenen geweest. Ze weet nu precies, hoe dat gaat. De kinderen mogen niet dicht bij de fralies komen.

„Als de tijger je eens opeet!”

Tum gromt. Dat doen echte olifanten niet, maar het is leuk om te grommen.

Daar komen Opa en Oma en Does aangewandeld. De koffie is op en Opa wil de tuin eens zien.

Does wil graag meespelen, maar ze durft niet. Ze voelt zich opeens groter dan de twee anderen. Logee's mag je niet zoveel alleen laten, heeft Vader gezegd.

„Doe je mee, Does?” gilt Tum. „Dan mag jij de apen wezen!” Does wil wel. Ze kijkt eens naar Opa.

Opa moet er om lachen.

„En ik?” vraagt hij.

Tum vindt het heel gewoon. Ze fantaseert lustig door.

„U bent de krokodillen en Oma de giraffes!”

Hela, daar schrikken Opa en Oma van. Krokodillen? Giraffes?

Annemarietje heeft het ook gehoord. Ze vindt het leuk, dat Opa en Oma komen meedoen.

„Opa, dan moet u dáár in 't gras gaan liggen, dat is de rivier waar de krokodillen zwemmen, en Oma....”

„Willy is heel onbeleefd!” zegt

deftige Oma streng.

Opa lacht ook niet meer. Hij is niet gewend aan kinderspelletjes.

„Nee, dat is geen mooi spelletje,” zegt hij ook en kijkt boos door zijn bril naar de onbeleeftde kinderen, die er niets van begrijpen.

„Foei Willy, wat wordt je jurk vuil! Sta eens gauw op van die stoffige grond!”

„’t Is haar tuinjurk, Oma,” legt Does zachtjes uit. „’t Måg well” Tum krijgt een kleur en ze krabbelt overeind. Ze heeft er geen erg in, dat Oma haar bedoelt met „Willy”. Wat klinkt dat gek!

Toch menen Opa en Oma het niet boos. Ze zijn alleen erg streng.

Uit Oma’s tas komt een lange rol chocolaadjes. Die mogen ze samen delen.

„Als jullie ’s avonds naar bed gaan, mogen jullie er telkens een nemen, hoor!”

Kijk, dat is weer iets nieuws voor de bengels. Gewoonlijk delen ze alles rond, wat ze krijgen. En ze krijgen niet dikwijls iets.

„Dank u wel, Oma!”

’s Middags gebeurt er iets naars. Opa en Oma moeten allebei een uurtje rusten. Ze gaan naar de logeerkamer. ’t Is erg warm. De bengels mogen om vier uur gaan zwemmen. Nu trekken ze hun badpakken al aan, met een jurk er overheen. Dan is ’t niet zo erg warm. Onder ’t eten is het niet erg prettig geweest. Tum mocht niet bij Freekje eten, Freekje moest zelfs de kamer uit, en mocht geen enkel stukje worst of kaas van tafel hebben.

„Dat hoort niet,” zegt Oma dan, „mensen eten in de kamer, en dieren in de keuken.”

„Dan zijn Alie en Rika óók dieren!” giert Annemarietje.

Dat vindt Oma brutaal. Annemarietje raakt in de war. Ze begrijpt het niet. Snoecksie is stil. Ze heeft een erge kleur, en probeert om ’t voor de logee’s prettig te maken. De bengels worden telkens verboden. Tum morst met haar melk en Does, die geen melk lust, mag tóch geen tweede kopje

koffie meer. Nu zucht ze tegen een dikke beker melk, die op móét, van Oma. En hoewel Oma er bemoedigend bij knikt, helpt dat toch niet.

Annemarietje mag haar brood niet in reepjes aan de vork prikken. Netjes blokjes snijden, zegt Oma. En Annemarietje vindt lange, dunne reepjes juist zo leuk. . . .

Nu zijn Opa en Oma boven. De bengels voelen zich verlicht. Ze vliegen de tuin in, hollen langs de paden en gaan touwtje springen onder de veranda.

Maar van hollen en springen word je vreselijk warm. Op het grasveldje ploffen ze neer. Dan bedenkt Does opeens, om een tent te gaan bouwen.

„Hè ja, ja!”

Wild stommelen ze de trappen op, naar zolder. Daar ligt een rol dun, bruin zeildoek. Waar die vandaan komt weten de bengels wel. Toen Mammie nog leefde, hadden Vader en zij samen een zeilboot. De boot is allang verkocht, maar het zeil was een beetje stuk gegaan. Nu ligt het steeds op zolder. Dát moeten de bengels hebben!

Met hun drieën sjoeren ze het uit de hoek. Plof! daar valt de oude kinderstoel om! Tum struikelt er overheen. De bengels raken opgewonden.

Roets-roets slepen ze het lompe zeil over de stoffige zolder. De kinderstoel laten ze maar liggen. Tum heeft zich niet bezeerd, ze helpt alweer.

O, o, wat doet dat zeil raar! 't Is net een reusachtige pannenkoek!

De bengels zijn slap van 't lachen.

„O Tum, jouw hele gezicht ziet zwart!”

En als Tum met haar vuile handjes het zwart wegvegen wil, wordt het nog veel erger.

„Je lijkt wel een baviaan!” daast Annemarietje.

„Een baviaan!”

Ze proesten en proesten om dat gekke woord. Het zeil schiet niet veel meer op. Maar Does roept:

„Laten we nou opschieten, 't is hier net zo heet.”

Roets-roets, daar gaat het weer. Nu ligt het bij de trap.

„Nou heel langzaam duwen,” commandeert Does, „dan glijdt

het vanzelf naar beneden!”

Heel langzaam — jawel! Maar het zeil is zwaar, en wil zelf wel lopen.

Rommerom — roets — roets!

Het glipt opeens uit hun handjes en met een vreselijk lawaai slaat het de zoldertrap af, ploft tegen de trapdeur, die openvliegt. De bengels gillen!

Beneden slaan deuren open en dicht, voetstappen hollen de trap op. . . . Uit de logeerkamer vliegen Opa en Oma toe, bleek van schrik. Oma schreeuwt hard om hulp. . . .

De bengels merken er niets van. Schaterend zitten ze plat op de zolder. O, o, dat malle zeil!

Maar daar is Rika — en Alie — onderaan de trap. Ze zien het zeil.

„Wat gebéurt hier?”

En daar zijn twee angstige, oude gezichten met verward haar. . . .

De bengels zijn plotseling stil. Ze begrijpen, wat ze gedaan hebben.

Rika en Alie zullen gewoon naar de keuken teruggaan, als

ze zien, dat de bengels zelf nog héél zijn. Lawaai maken kan hun niet schelen.

Maar Opa en Oma, die sliepen en geen herrie gewend zijn....

Ze zien, hoe Oma begint te snikken.

Dát is erg!

Ze durven niet meer naar beneden.

„We . . . we wouwen . . . een tent maken . . .” stottert Does.

„Moet dat met zó'n herrie?” bromt Rika, en dan kijkt ze naar Oma en Opa.

„'t Is niets, Mevrouw, alleen wat van die gekke herrie, da's hier altijd zo . . . .”

Ze brengt hen vriendelijk terug naar de slaapkamer. Dat Snoecksie nu ook juist om een boodschap is!

Oma is erg van streek. De bengels merken het wel. Hoe hebben ze toch zo dom kunnen zijn? Er zijn nu toch logee's, voor wie ze lief zouden zijn — och, wat hebben ze berouw . . .

Daar komt Rika weer aan.

„Nou, dat hebben jullie 'm mooi geleverd, hoor!” bromt ze.

„Je arme goeie Oma is totaal in de war, en Opa kan niks zeggen van narigheid. Wat zijn jullie toch voor bengels? Vort, van die hete zolder af!”

Dan roept ze Alie weer naar boven, en zegt:

„Help jij me eens dat zeil naar de tuin brengen. Maar zachtjes aan hoor, met dat stoffige ding . . . .”

„En jullie maar één, twee, drie, naar 't Zwembad! Tum, was je toet schoon — foei, hoe heb jij je zo smerig gekregen? En nou maar èrg zachtjes, dat Opa en Oma niet weer gestoord worden, de arme mensen!”

Binnen tien minuten zijn de bengels op weg. Heel rustig wordt het nu in huis.

Opa en Oma zijn toch wel héél lief, ook al zijn ze streng. Bedremmeld hebben de schoongezwommen bengels hun alles uitgelegd. Met nog natte haren en heel verlegen gezichtjes staan ze, de handjes op hun rug, voor Opa en Oma. Die horen alles aan. Oma heeft hoofdpijn van de schrik. Opa is het ook nog niet vergeten.

Maar ze willen het toch wel vergeven. De bengels beloven

graag, dat ze hun best zullen doen, in 't vervolg eerst na te denken.

En als Vader thuiskomt, vraagt Opa:

„Mogen wij de rapporten eens zien?”

Vader haalt ze dadelijk uit zijn buro. Tum krijgt het een beetje benauwd. Maar Vader vertelt dadelijk, dat er aan Tum's rapport een geschiedenisje verbonden is.

„Dan zullen we maar zeggen, dat Willy óók haar prijsje verdiend heeft,” beslist Oma.

Dat is toch wel heel lief van Oma. Tum wil het zelfs niet erg meer vinden, dat Opa en Oma haar Willy noemen.

„Dat hóórt zo bij hen,” vindt ze uit.

En nu komen er pakjes tevoorschijn!

Voor Does een boek. Voor Annemarietje een negerpopje, voor Tum een grote, glimmende rode bal. Maar voor Vader en Snoecksie en Alie en Rika, die niet eens een rapport hebben, zijn er óók pakjes. Vader krijgt een kistje sigaren, Snoecksie een heerlijke fles eau de cologne, Rika en Alie elk een brosjje. Dat mogen Tum en Does brengen. Annemarietje is druk bezig, haar negerpopje uit en aan te kleden. „Jumbo” moet hij heten. Is dat geen leuke naam?

Jumbo heeft een roodgeruite pet op, net zo'n buisje aan en een blauwfluwelen, lange broek met galgjes.

Of dat een leukerd is!

Opa en Oma krijgen allebei drie dikke zoenen.

6. ZON EN ZEE

Met hun blote benen, alleen maar een zwempakje aan, staan de bengels in het zand. Ze spitten een echt fort. Dat doen andere kinderen ook, maar de bengels vinden 't hunne het allermooiste.

De zeewind wuift hun haren zacht heen en weer, hun ogen glinsteren, de zon heeft hun hele lijfjes bruin gemaakt.

Al twee weken zijn ze aan het strand, en de zon weet maar van geen ophouden, bijna elke dag schijnt ze en straalt ze over het warme zand en de wijde, groene zee.

De bengels genieten! Ze hebben vriendjes en vriendinnetjes op het strand. Kootje en Kees, Miepje, Lieke, Denny, Pop en Hanseman.

Vader is er, en Snoecksie ook. Rika en Alie hebben vakantie. Ze logeren in een hotel, en daarom hoeven Alie en Rika niets te doen. Snoecksie mag heerlijk uitrusten aan het strand.

In het hotel logeren nog meer aardige mensen. Vader gaat soms lange wandelingen met hen maken. De bengels willen nooit mee. Ze krijgen niet genoeg van het strand.

Vader ziet er zo leuk uit! Hij draagt een lichtgrijs pak of een blauwe buis en heeft een witte strandpet op.

De bengels denken aan geen school of huiswerk meer.

Kootje schept met Kees en Hanseman een kanaal naar zee. Dat hoort bij het fort. Kanalen scheppen is jongenswerk. De meisjes bouwen een hoge berg. Ze hebben al vier forten afgemaakt, en nu bouwen ze weer een nieuw. Niemand kan het zó mooi!

„Ik heb dorst,“ verklaart Lieke, die een klein dikkertje is. Ze kan niet zo goed scheppen in het zand als de anderen. Maar ze weet precies, waar haar Moeder zit op het strand, en Moeder heeft altijd sinaasappels. . . .

„Ga je sinaasappels vragen, Lieke?“

„Hè ja!“

„Lieke, ga je dan ook naar Snoecksie? Die heeft zuurtjes voor ons.“

„Lieke, ga je ook even naar mijn Moeder? Die heeft bananen en chocola.“

„En de mijne heeft appels, Lieke!“

O, Lieke weet alle moeders wel te zitten. Gewillig sjouwt ze overal langs, komt met haar armen vol heerlijkheden terug.

„O, kijk Lieke eens!“

Juichend wordt ze ontvangen door het troepje. Ze smullen alles op, tot hun handen en hun monden kleven van sinaasappels en zuurtjes.

Er gaat ook wel wat zand mee naar binnen, maar dat hindert niet. Daar zijn zomerse strandkinderen wel aan gewend. En de kleverigheid? Wel, dat spoelt de zee immers af? De jongens hollen al vooruit.

„Even 't water in, hoorl!" roept Kees.

De meisjes draven achter hen aan. Does is een van de eersten die 't water inplassen. De druppels spatten als zilveren sterretjes om hun hoofden.

Tum trekt bang Miepje mee.

„Kom toch, flauw kind! Ik hou je wel vast!"

„Nee, néé," gilt Miepje.

Denny helpt aan de andere kant. Springend gaan ze de lage golven tegemoet. Miepje knijpt haar ogen toe. Hu, 't water is koud en nat. . . .

Toch gaat ze mee. Anders plagen de jongens haar. Eenmaal er in, is 't toch wel prettig.

Kijk, Does en Kees zwemmen samen. Ze durven vèr, maar er staat een strandwachter in de buurt, die fluit direkt, als het gevaarlijk wordt. Omkeren!

„Hè, jammer!" proest Does.

Het zoute water komt in haar mond. De golven plonsen je op en neer, op en neer. . . . Kees vindt dat Does knap kan zwemmen. Daar is Does frots op.

Lekker op hun rug laten ze zich teruggooien door de golfjes. Annemarietje kan ook al los zwemmen, maar het is moeilijk, met al die golven. Juist ga je mooi, eene, twee, drie, eene, twee, drie, of daar komt een dikke golf aan, en je bent er uit. Tum en Lieke gaan garnalen zoeken. Soms zie je ze ineens, maar wip! springen ze onder je handen weg.

Does loopt het strand weer op, schudt het water uit haar krullen. Een badmuts helpt niet veel. Je haar wordt tòch nat.

„Doesjel Does!"

Hallo, daar komt Vader aan. Wie is daar bij hem?

Op een drafje holt Does naar hem toe. Vader heeft met Mevrouw en Meneer Jochan en Tante Elsie een lange duinwandeling gemaakt. Tante Elsie is maar een strand-tante. Verleden jaar was ze er ook al. De bengels vinden haar leuk en lief. Ze mogen „Tante" zeggen tegen haar. Van de winter heeft ze een paar keer leuke ansichten gestuurd. Ook uit Zwitserland, met prachtige besneeuwde bergen er op.

Mevrouw en Meneer Jochan kennen ze ook nog van verleden jaar. Dat zijn de ouders van Miepje.

„Lekker aan 't spelen?”

„Nóú, Tante. Komt u ook zwemmen?”

„Straks, hè, 'k moet even rusten van onze wandeling. Jammer dat je niet meegegaan bent, Does. We hebben een hele plek blauwe klokjes gezien.”

„Mm,” doet Does. „Zwemmen is veel fijner!”

„Jij wordt veel te lui om te wandelen, meisje!” plaagt Vader. Does wil Vader een duw geven, maar hij loopt hard weg. Dat is naar Does' zin! Ze draaft net zolang achter Vader aan, tot ze hem heeft, en dan rollen ze samen door het zand, puffen hijgend uit. . . .

Does strijkt de warme krullen uit haar gezichtje. Met glanzende ogen kijkt ze naar Vader. Wat een andere Vader toch! Nu heeft hij niet zoveel lessen en kan hij ook echt vrolijk zijn. Does kan wel zingen en lachen. Wat is alles heerlijk!

Tante Elsie ploft ook in de kuil. Meneer Jochan gaat languit liggen. Mevrouw Jochan gaat naar Miepje kijken.

Does voelt zich groot.

„Waar spelen de kinderen?” vraagt Tante Elsie.

„Dáár,” wijst Does. „Ze kunnen geen kwaad,” zegt ze parmantig.

De grote mensen schateren om die eigenwijze Does.

Tante Elsie trekt haar plagend aan de vochtige krullen.

„Natte poedel!”

Voor een stoeipartijtje is Does altijd te vinden.

En Tante Elsie kan leuk meedoen. Ze is vrolijk en gezellig, maar toch kan ze heel ernstig zijn. Dat weet Does het beste. Zondag zijn ze naar het mooie witte duinkerkje geweest. Tante Elsie was er ook. Stevig gearmd zijn ze toen naar huis gelopen, en Does durfde opeens aan Tante Elsie te vertellen, dat ze 't niets prettig vond, hier naar de kerk te gaan.

„Te móéten,” heeft Does gezegd. „Als je aan 't strand bent, is spelen en zwemmen veel leuker, Tante — en waarom moet je nou naar die warme kerk?”

„Kan je de preek wel begrijpen, Does?”

Does schudt van nées.

„Niet zo erg, Tante.”

„Heb je wel geluisterd?”

„J-ja — eh —
och....”

Nee, Does heeft preffig zitten denken aan het strand, aan de mooie slakkehuisjes, die ze weet te liggen, aan haar grote doos vol schelpen — aan de kwal, die Tum en zij begraven hebben, omdat hij doodgegaan was.... en toen werd het naar en warm in de kerk en de preek duurde lang.... Heel aarzelend bekent ze 't aan Tante Elsie.

„Dus je kan best

ergens anders aan denken, dan aan de preek?”

„O ja, Tante! Verleden week....”

Dan begint Tante Elsie opeens te vertellen van stadskindertjes, die arm zijn, en de hele vakantie in warme, rommelige straatjes en stegen moeten wonen. Die nooit de zee gezien hebben, die nooit uitgaan, die geen zwemles hebben en geen mooi speelgoed en geen frisse tuin.... Dat is verschrikkelijk.

„Wat moet jij dan erg, erg dankbaar zijn, Doesje. Dat jullie dat allemaal wèl hebben. Zó goed is God de Heer voor jullie. Elke dag mogen jullie spelen en pret maken, en er is heerlijk eten voor jullie, en mooie kleertjes — jullie hebben alles, wat je maar wenst.”

„Já Tante.” Does begrijpt het wel.

„Elke dag moet je den Heere danken, Does, weet je dat wel? En als je dan 's Zondags naar de kerk mag gaan, en daar horen van dien goeden God, die elke dag voor je zorgt, en

Hem daar met alle mensen samen danken mag, en zingen tof
Zijn eer, wat wordt het dan heerlijk!

„Maar Tante, ik kan de p r e e k héús niet begrijpen.”

„O, iets ervan wèl, Does. Als je maar probeert, om te luist-
ren. Je bent al zo groot, en je zei immers, dat je in de kerk
zo goed aan andere dingen kon denken?”

Verlegen knikt Does. Daar schaamt ze zich nu voor.

Maar Tante Elsie zegt:

„Dan mag je er best eens aan denken, hoeveel goeds en
moois de Heere jou gegeven heeft.”

Zo praat Tante Elsie door. Does voelt, hoeveel ze van haar
houdt. Wat wordt alles nu mooier en gemakkelijker!

Het wordt nu vast anders in de kerk. Op haar eigen manier
zegt ze er iets van tegen Annemarietje. Tum vindt het altijd
fijn in de kerk. Maar Tum is nog klein, en dan lijken alle
dingen nog anders.

De dagen aan zee vliegen veel te gauw voorbij.

Kees en Miepje gaan het eerste weg. Tante Elsie gaat met
Mevrouw en Meneer Jochan mee. Ze is een echte Tante van
Miepje. Kees moet alweer naar school.

Als de bengels van „school” horen, willen ze hun oren wel
dichtstoppen.

Toch is de pret nu gauw uit. Het is al zes en twintig Augustus.
En de éérste September. . . . er is niets aan te doen.

Nu gaan Lieke en Hanseman ook al. Dat is maar goed ook,
want als er een paar weg zijn, is 't toch niet meer zo heel echt
aan 't strand.

Geen Tante Elsie meer — geen vriendjes. . . .

Voor 't laatst naar 't strand — voor 't laatst in zee. . . . het
weer is niet zo erg mooi meer. 't Heeft telkens al geregend.
Snoecksie pakt maar koffers. En dan gaan ze met een auto
naar huis.

Een autotocht is fijn. Maar als ze Rika en Alie vrolijk wuivend
aan 't hek zien staan, springen de bengels, om er weer uit te
komen. Och, t h u i s zijn is weer een feest! Er staan bloemen
in de kamer — er zijn taartjes, door Tante Elsie gestuurd —

er is heerlijke limonade, door Rika zelf gemaakt van frambozen.

De bengels ravotten het hele huis door.

„Fijn, weer thuis te zijn?”

„En òf, Vader!”

Annemarietje vindt haar nieuwe negerpopje weer en Tum moet haar lieve dikke poes knuffelen. Does vertelt in de keuken hele verhalen aan Alie, die graag luistert.

Vader blijft maar één nacht thuis. Hij heeft nog een week vakantie, gaat alleen op reis. 't Is wel ongezellig, maar de bengels moeten tòch naar school. In optocht brengen ze Vader naar de trein, op hun laatste vakantiedag.

„Zullen jullie op tijd zijn, morgenochtend?”

„Ja, Vader!”

„Tum, en denk je om de afspraak?”

„Túúrlijk!”

„Geen schoolpijntjes, hoor jongens!”

„Hèèèè!”

Vader lacht. Hij ziet de trein aankomen.

„Lief zijn thuis, hoor,” zegt hij nog.

Zo ver ze kunnen, wuiven ze de trein na.

„Dág Vader! Da-ag!”

7. WAAROM VADER OP REIS MOEST

„Nou, en ik vind het flauw!”

Does schopt landerig met haar schoen tegen de tafelpoot. De andere twee kijken ook bedrukt.

Vader ziet op zijn drie bengels neer. Hij trekt zijn bril af — en zet hem weer op. Hij wil wat zeggen, maar doet het toch niet.

De drie bengels zijn boos op hun Vader.

Het is herfstvakantie, en nu krijgt Vader morgen óók een week vrij, en wat gaat hij doen? Op reis!

Dat is nog nooit gebeurd, tweemaal achter elkaar nog wel. Eerst tot slot van de zomervakantie, en nu alwéér.... Nee, de bengels vinden 't niets goed.

„Blijf u nou thuis! Dan hebben we nog net twee dagen samen vakantie, en dan hebt u verder niets te doen, als wij uit school komen,” zegt Does verleidelijk.

„Hè ja,” helpt Tum, „en dan komt u ons gezellig hálén.”

„En u kunt uw buro eens opruimen,” moedigt Annemarietje aan, „dat is hard nodig!”

Nu schiet Vader in een lach. Hij schudt van plezier.

De bengels houden zich niet goed daarbij. En dan is meteen de bozigheid over. Maar ze begrijpen niets van Vader.

„Waar gaat u dan héén?”

„Naar Den Haag, Tum.”

„Waaróm dan?”

„Voor zàken, kindje.”

Diezelfde vragen krijgt Vader nog zevenmaal te beantwoorden, die dag. Toch gaat hij weg, 's morgens heel vroeg, nog vóór de bengels wakker zijn. Het regent dat het giet, en de bengels maken de hele dag spektakel op zolder. Maar om drie uur ziet Does iets gekks. Ze komt er opgewonden mee boven.

„Er is een telegram gekomen, en Snoecksie zit hard te huilen in de keuken!”

Hé, wat is dát nou weer? Ze filosoferen er over, maar ze durven niets te vragen. Na 't eten krijgen ze slagroom met ananas. Zo maar in de week. 't Lijkt wel een feestdag!

Als Tum maar één keertje zegt:

„Ik blijf de hele avond op,” vindt Snoecksie het dadelijk goed.

Van rarigheid gaan ze tòch alle drie op tijd naar bed.

Gelukkig maar, dat ze weer naar school moeten. Nu zijn ze alle vreemde dingen weer vergeten. Thuis is 't rommelig, want het is najaarsschoonmaak. Alle kamers krijgen vliegensvlug een beurt. Snoecksie, Alie en Rika hebben 't heel druk. Vóór Vader thuiskomt, moet alles schoon zijn. Er komen twee schoonmaaksters helpen. Dan zijn de bengels 't liefst niet thuis. Ze lopen in de weg en worden verjaagd. . . . arme bengels! Maar dan ineens komt er een brief van Vader.

Uif Berlijn!

„Da's niet Den Haag!” merkt Annemarietje op.

Does leest voor.

„Lieve bengels, morgenavond kom ik thuis en heb dan heel groot nieuws voor jullie. Ja, jullie waren wel boos op Vader, maar ik denk dat jullie nú wel heel, heel erg blij zullen zijn. Alle drie een zoen van V a d e r.”

„Wat is dát nou?” roept Does, „een verrassing!”

Tum springt de kamer rond. Annemarietje rukt de brief uit Does' hand, ze wil 't zèlf lezen.

Snoecksie huilt weer. Telkens huilt ze maar. Toch is ze niet ziek. De bengels vinden het naar, en troosten haar telkens weer.

Maar nú kunnen ze nergens meer aan denken, dan aan de verrassing van Vader. Ze snappen er niets van. Ze bedenken van alles, vragen Snoecksie ernaar. Snoecksie zegt, dat ze er niets van weet.

Wat duurde de dag lang! Vader komt met een verrassing uit Berlijn! Van het huiswerk komt niet veel terecht. Waar blijft Vader toch? Ze kunnen haast niet eten van opwinding.

Eindelijk, om zeven uur, houdt een taxi stil. Het is al helemaal donker.

De bengels rennen naar buiten. Wat geeft het, al regent het?

„Vader, Vader!”

Ze vliegen om zijn hals. Vader geeft ze een zoen, houdt met één arm Annemarietje en Tum vast, terwijl hij den chauffeur betaalt.

Ze laten Vader geen ogenblik vrij. Als hij in zijn stoel zit, kruipt Tum op zijn knie, Annemarietje en Does elk op een armléuning.

„Vertèl nou, Vader, gauw nou. . . .”

Snoecksie heeft Vader een kopje thee ingeschonken en gaat dan de kamer uit.

„Gauw nou, Vader!”

De bengels springen van ongeduld. Vader zet zijn uilenbril af, kijkt er eens naar en zet hem weer op.

Dan legt hij zijn ene arm om Does, zijn andere om Annemarietje en Tum samen.

„Ja,” zegt Vader, „ik wil eens ernstig praten met jullie.”

Dan kijkt hij naar het portret van Moeder, die gestorven is.

De bengels hebben haar haast niet gekend, Does herinnert zich niets meer van Moeder.

„Moeder is in de hemel,” zegt Vader stil, en de bengels knikken. Ze weten het wel.

„Maar Moeder zou er verdriet van hebben, als ze wist, dat haar meiskes allemaal domme dingen doen, omdat er geen Moeder is, aan wie ze alles vragen kunnen. O ja, Snoecksie zorgt heel goed voor ons, maar het is toch niet zó als Moeder het gedaan zou hebben.”

Dat weten de bengels óók wel. Bij Mop is het heel anders. En wat hebben ze op 't strand dikwijls gezien, hoe lief een Moeder is. . . .

„En ik — zou mijn drie meiskes zo graag een nieuwe, lieve Moeder willen geven.”

„Váder!”

Does ploft op de grond. Annemarietje rukt aan Vaders arm, Tum slaat haar armpjes stijf om Vaders hals.

„Is het dàt, is het dàt?”

„Dàt is het!”

„O Váder, Váder!”

De bengels juichen. Vader krijgt er even tranen in zijn ogen van.

„Vinden jullie het heerlijk?”

„Nóú, nóú!”

Ze kijken naar het portret. Het lijkt bijna, of hun eigen Moeder terug gaat komen. . . .

Tot Does ineens stil wordt. Ze trekt aan Vaders mouw.

„Vader.”

„Ja kindje?”

„Vader — is 't dan — een — een heel vreemde dame?”

Vader ziet Does' verlegen ogen, en hij lacht.

„Nee, Does, jullie kennen haar goed, en jullie houden zó veel van haar — net zoveel als zij van jullie. . . .”

„Snoecksie!” roept Tum.

Vader schatert. Hij pakt Tum op, drukt een dikke zoen op haar ponny.

„Néé, malle meid! Snoecksie is Snoecksie — maar. . . .”

„Tante Elsie!” gilt Annemarietje opeens, en als Vader, met blije ogen, tegen haar knikt, weten ze alle drie, wie hun nieuwe Moeder zijn zal.

„Tante Elsie!”

Does denkt aan het ernstige gesprek, aan het zwemmen samen, aan haar lieve gezicht. . . .

Tante Elsie!

Ze zijn er beduusd van. Ze kunnen het nog niet vatten. Tante Elsie altijd in huis, wachtend op hen, als ze thuis komen — tante Elsie, die hun jurken naait, hun haar krult, net als de Moeder van Mop. . . .

„Komt ze dan hier wónen?” vraagt Tum ademloos.

„Blijft ze dan altijd bij ons?” dringt Annemarietje.

Maar Does is de grootste. Ze voelt opeens, hoe heerlijk het ook voor Váder is. Tante Elsie, die met hèm óók praten kan, veel van Vader houden zal. . . .

„Vader — Vader,” zegt ze zachtjes.

Het is nog teveel, zo opeens. Alles lijkt heel anders.

„En wanneer komt ze dan?”

„Straks,” zegt Vader doodkalm.

De bengels vliegen weer op hem aan.

„Wàt, wàt? Nú al? Vanavond nog?”

„We zijn Maandag al getrouwd,” legt Vader uit, „en toen zijn we naar Berlijn gegaan. . . .”

„Getróúwd?” Tum gelooft er niets van.

„Moet u dan getrouwd zijn met Tante Elsie?”

„Natuurlijk, gek kind!” snibt Annemarietje. Zij begrijpt het wel. Ze vindt het wàt gewichtig. Morgen op school gaat ze vertellen: „Mijn Vader is getrouwd en wij hebben een nieuwe Moeder gekregen van hem!”

Wat zullen de vriendinnetjes wel zeggen!

„Ach kind, alle Vaders en Moeders zijn toch getrouwd?” weeft Does. Ze is er wàt trots op. Vader, die getrouwd is! En wat heeft Vader het fijn bedacht, juist met Tante Elsie!

Dat zegt ze Vader ook. Je kan wel aan hem zien, dat hij erg blij is.

Nu begrijpen de bengels alles. Waarom Vader op reis moest, en van het telegram en van de schoonmaak. . . .

Dan wordt er gebeld. . . . Rika klopt aan. Ze heeft haar armen zó vol bloemen, dat ze er bijna niet overheen kan kijken.

„Ai, ai, Váder!”

„Ja,” knikt Vader, „we moeten 't toch een beetje vrolijk maken, hè? Waar blijft onze Snoecksie toch?”

„Die huilt,” vertelt Tum gauw.

„Snoecksie huilt ook àldoor!” pruilt Annemarietje, „net zo vervelend!”

„Ja, Vader, weef u waarom ze zo huilt?”

„Nee — ja, Snoecksie heeft verdriet, Does. Jullie moeten maar heel lief voor haar zijn, hoor. . . .”

Maar de bengels zijn nu alleen maar vervuld van de grote gebeurtenis, die vanavond komt. Ze kunnen nergens anders aan denken. Wat die Vader een bloemen gekocht heeft! Does sleept vazen aan, Annemarietje sjouwt met een grote waterkan. Daar is Snoecksie ook. Ze draagt een schaal vol taartjes! Nee maar, waar zijn dié zo gauw vandaan getoverd? „'t Wordt féést!” gniffelt Annemarietje.

Tum mag helpen met de bloemen, Does ook. Snoecksie vult alle vazen.

En waar is Vader gebleven?

„Al weggegaan, om Tante Elsie te halen,” zegt Snoecksie.

„Gauw naar boven jullie, een mooie jurk aan!”

Hoera! Dat hoeft Snoecksie geen tweede keer te zeggen! Wát een onverwacht feest! De bengels jubelen.

„Dat Vader nou juist Tante Elsie gekozen heeft!” juicht Does maar.

Rrrts, rrrts, vliegt de kam door hun pruiken. Met een zakdoek van Tum poetsen ze hun schoenen af.

Toe-oef! Toe-oef!

„De auto!” gilt Does.

Ze roffelen de trap af. . . . Rika is al bij de deur. Met haar Zondagse zwarte japon, en een nieuw, wit schortje — kijk, en Alie is ook zo mooi!

En dan vliegen de bengels hun nieuwe Moeder om de hals.

„Tante Elsie! Tante Elsie!”

Vader wordt vergeten — de bengels trekken haar naar binnen.

Maar eerst moet ze kennismaken met Rika en Alie.

Ze geeft hun een hand, lacht vriendelijk — Snoecksie kent ze wel, van 't strand.

„Dag Juf,” zegt ze hartelijk, „wat ziet 't er hier gezellig uit!”

„Kom nou mee naar de kamer!”

Vlug de jas uit — hoed af. . . .

Dàn staat Tante Elsie op de drempel van de versierde kamer.

„Kinderen — kinderen. . . .” zegt ze, en tranen staan in haar ogen.

Vader doet de deur achter hen dicht.

Does wijst op de taartjes.

„Tante Elsie. . . .”

„Tante Elsie??” zegt Vader dan nadrukkelijk.

Ineens is het vreemd-stil in de kamer. De bengels staan bedremmeld naar de grond te turen.

Tante Elsie buigt zich over Tum, trekt haar dicht naar zich toe.

„Wil Tum mijn kindje wel zijn?”

Tum's grote ogen zien nu recht in die van Tante Elsie.

„Já," fluistert ze verlegen.

„En Annemarietje?"

Maar Annemarietje duwt haar gezichtje met een vuurrode kleur tegen Tante Elsie's mouw.

„Zó klein zijn die rakkers eigenlijk nog maar!" doet Vader en hij knipoogt naar Does.

En Does begrijpt hem wel. Maar het is vreemd, zo'n eerste keer. Toch wil Does het graag, o, zo graag....

Ze weet wel, wat Vader bedoelt.

Als Tante Elsie vraagt:

„En grote Does?"

dan duwt ze Annemarietje en Tum weg, slaat haar armen om Tante Elsie's hals en zegt, dat ze 't allemaal horen:

„Já Mammie! Ik vind 't zo heerlijk!"

Opeens is dan de verlegenheid voorbij.

„Mammie," zegt Tum zachtjes en ze lacht, tot haar neusje helemaal opkrult.

Het wordt nu ineens een feestje.

„Mammie, Mammie," roepen ze telkens. Niemand denkt meer aan „Tante Elsie". „Mammie"-zeggen is fijn!

Het lijkt wel, alsof alles nieuw geworden is. Wie had 't vanmorgen kunnen denken, vanavond naar bed gebracht te worden door een echte Moeder!

De bengels moeten er even aan wennen. Als de taartjes op zijn en het al heel laat is, zegt de nieuwe Mammie:

„Kijk es even op de klok! Gauw alle drie naar boven!"

„Ik blijf nog een poosje op," zegt Does gewoon.

Maar....

„Nee, Does gaat één, twee, drie, naar boven! Over een kwartier kom ik instoppen en een nachtzoen brengen, wie er dan niet lekker schoongewassen in ligt, wordt natuurlijk overgeslagen!"

Hela, wat zegt Mammie? Instoppen? Een nachtzoen?

Does is het eerst bij de deur! Vader en Snoecksie krijgen maar een halve nachtzoen, zó'n haast hebben zel

O, wat is het nu heerlijk om te denken: „Mammie geven we geen zoen, die komt straks boven...."

Half op de trap is Tum's jurk al los — Annemarietje holt met

jurk en al op de wastafel toe.... ze wil niet hoeven wachten....

Gauw, gauw!

Het is maar gelukkig, dat Mammie het niet veel langer dan vijf minuten uithoudt zonder haar meiskes, want de bengels liggen in vijf minuten precies hijgend onder de deken!!

„Daar is ze! Daar is ze!“ Tum hoort de trap kraken.

„Mammie, Mammie!“ Het wordt natuurlijk een spelletje. Alle drie moeten ze geknuffeld en stijf ingestopt worden.

Maar eindelijk wordt het slapentijd.

„Nacht schatten!“ roept Mammie nog door de kier van de deur. En:

„Nacht Mammie, nacht Mammie!“ jubelen de bengels.

De volgende morgen is het direkt weer feest. Inplaats van Snoecksie's oude, lieve gezicht, dat om de deur hen roept, komt Mammie binnen en schuift met twee handen de gordijnen open, zodat de zachte herfstzou naar binnen kan zien. Does is het eerst wakker. Ze ziet Mammie in haar lichtblauwe morgenjurk, met haar zonnige, lachende ogen.

Ze schudt slaperig Annemarietje heen en weer — Tum woelt zich al wakker....

„Gauw eruit! De thee is al klaar! Wie 't eerste beneden is, krijgt een beschuitje er bij....“

Plof! Luie Does is er al uit! Tum, als een poesje, geeft kopjes tegen Mammie's hand.

Het wordt alweer een wedstrijd, om klaar te komen. Dan krijgen ze alle drie een beschuitje bij de thee, met suiker en kaneel.

Kijk, Mammie heeft het theeblad op tafel naast zich! Dat is gezellig! Haar vrolijke gezicht maakt alles blij.

Vader leest geen ochtendblad, maar praat en lacht.

Snoecksie eet stilletjes, ze hoeft nu niet te zorgen, maar kan kalm afeten.

De bengels babbelen honderduit. Ze moeten aldoor kijken naar Mammie's mooie, bezige handen.

Ze schenkt thee in voor Vader — melk voor Tum — snijdt Annemarietjes lastige kapje in stukjes....

Freekje strijkt zijn lijfje verlangend tegen Tum's benen, maar denk je, dat Tum nú onder tafel kruipt?
Nee, Freekje, Tum kruipt nóóit weer onder tafel!

8. GROTE EN KLEINE VERANDERINGEN

Snoecksie, Snoecksie!"
„Annemarietje rent door de gang.
„Snoecksie! Mijn schoen is stuk!"
De huiskamerdeur vliegt open. Annemarietje stuift de kamer in.
Daar zitten Mammie en Does.
„Waar is Snoecksie?"
„Hela, Noordenwind!" lacht Mammie, „kom maar eens bij mij met je ongeluk!"
Annemarietje laar Mammie haar schoentje zien. De zool is losgetrokken, toen Annemarietje bleef haken in de ijzeren mat bij de achterdeur.
„Alie moet hem maar naar den schoenmaker brengen, en Snoecksie moet mijn andere bruine geven," bedisselt Annemarietje.
Mammie houdt het voetje met de verongelukte schoen in haar hand.
„Móét Alie dat? En..."
„Nou ja..."
„Weet jij wel, waar die andere schoentjes staan?"
„Tuurlijk, Mammie! Toch zeker in mijn eigen kastje?"
„Precies. Dan mag je ze zelf even halen, poes."
„Maar-eh..."
„Waarom nie? Jij bent in een ogenblik de trap op en af, en je bent toch niet zó kinderachtig, dat je niet even zelf andere schoentjes kunt aantrekken?"
Annemarietje krijgt een vuurrode kleur en in een wip is ze weg. Mammie en Does lachen er eens om.
Even later, als Annemarietje weer beneden is, praat niemand meer over de schoentjes.
„Weet je," zegt Mammie dan, „ik vind het niets leuk, dat jullie Snoecksie zó noemen..."

„Snoecksie?”

„Waarom niet, Mammie?”

„Och.” — Mammie kijkt naar de verwonderde gezichtjes. „Ik vind het niet aardig. Juf is al oud, en jullie zijn nog kleine meisjes. Het klinkt niet beleefd. Zou 't zo moeilijk zijn, om er „Juf Snoecksie” van te maken?”

„Juf Snoecksie — net zo gek!”

„Maar ik vind het veel gekker, dat kleine meisjes een oudere dame bij haar achternaam noemen, hoor!”

Haar achternaam! Ja, nu ze goed nadenken, heeft Mammie gelijk. Maar het is zo vreemd, en wat zal Snoecksie, Juf Snoecksie dan, zelf moeten lachen!

„Nee, ik heb er met haar al eens over gepraat,” vertelt Mammie, „maar ze vond het veel aardiger... Zullen jullie er dan een beetje om denken?”

„Natuurlijk zullen ze dat. Alles wat Mammie bedenkt, vinden ze mooi en goed. Ze willen alles wel doen voor háár.

Zo heel ongemerkt komen er allerlei veranderingen in huis. Er wordt op tijd gegeten, naar bed gegaan, opgestaan . . . er wordt huiswerk gemaakt, en goed óók, er worden veel minder dwaze dingen uitgehaald. Want zonder dat je er bij denkt, vertel je nu alles aan Mammie.

Gisteren, toen er een arme man aan de deur stond, juist toen Tum thuiskwam uit school, en die arme man om brood vroeg, was Tum direkt bereid, het te geven. Maar vóór ze naar de keuken holde om al het brood uit de trommel te geven voor den armen man en zijn kinderen, duwde ze even de kamerdeur open.

„Mammie, daar is een arme man, die geef ik àl het brood.”

Maar Mammie vloog gauw op. Ze riep Tum terug. Eerst wou ze zelf eens kijken. Ze liep naar de deur en praatte eens met dien armen man. Toen bleek het, dat hij Tum maar wat wijs-gemaakt had en helemaal geen hongerige kindertjes thuis had. Hij was diezelfde morgen al met veters en zeep aan de deur geweest, en Alie had eèn stukje zeep mogen kopen. Maar hij kende het huis wel, waar die kleine meisjes alles gaven, wat je maar vroeg.

„'k Wis nie, datter nou 'n metrou bint,” zei hij beleefd. „En honger hê'k nie. De brode kan 'k wel weer kwijt voor wat anders. . . . da doe'k hier wel faker. . . .”

Daar had Tum dus bijna weer iets heel doms gedaan.

Maar gelukkig, dat Mammie er bij was!

Zo gaat het nu aldoor. Omdat Mammie zo lief is en vol belangstelling voor alles wat je hebt of doet, is 't zo fijn, haar alles te zeggen.

Mammie haalt de bengels uit school, speelt en ravot mee in de tuin, naait poppenkieren, schommelt hen in de hangmat, verzint leuke grapjes. . . .

Het is nu heel anders in huis. De bengels denken er niet meer over om hun eigen zin te doen. Mammie er bij, dat maakt alles veel leuker.

En opeens komt dan een gróte verandering.

Vader vertelt het zomaar, onder het eten.

„Hebben jullie ook zo'n zin om te verhuizen? Mammie en ik

heel erg. Wat hebben we aan dit grote huis?"

„Verhuizen? Verhuizen?"

De bengels zijn er dadelijk voor te vinden. Een nieuw huis — een fijne rommel — ze denken aan de pret bij Mop van Dijk.

„Hè ja, Vader!"

Vader knikt tegen Mammie.

„Ja, als de bengels het ook willen, dan moet het maar, wat jij?"

Mammie is er heel erg voor. En ze heeft al een huis gezien ook. Vader weet er ook alles van. Een gezellig, zonnig huis, met veel minder kamers. . . .

Nu moeten de bengels er alles van weten. Waar staat het huis? Hoe groot is het dan? Wanneer gáán ze? Gaan Rika en Alie ook mee? Snoecksie, Juf Snoecksie, natúúrlijk. . . .

„Néé," zegt Juf Snoecksie dan zelf. „Dat is 't nou juist. Ik ga niet mee verhuizen. Ik ga eens heerlijk uitrusten van alle drukte. Ik ga bij mijn zuster wonen, die is zo alleen. . . . het wordt vast heel prettig. . . ."

Juf Snoecksie lacht, maar haar stem klinkt beverig, en de bengels zien tranen in haar ogen.

Ze willen er niks van horen, dat hun lieve Juf weggaat. Ze smeken haar, toch te blijven!

Maar Vader vertelt, dat het niet goed kàn. Juf Snoecksie heeft dikwijls pijn in haar rug. . . . het is te druk en te zwaar voor haar. Het zal veel prettiger zijn, bij haar te gaan logeren in de vakanties. . . .

„Hè ja!" De bengels jubelen alweer. Logeren is heerlijk!

Alie gaat ook niet mee. Die heeft al een andere betrekking. Ja, dat is ook jammer. Maar gelukkig blijft Rika.

„Anders zijn er veel te veel mensen in huis," legt Mammie uit. „Niemand zou meer iets anders te doen hebben, dan onze bengels verwennen!"

Wel, wel, wat gaat alles veranderen! De bengels genieten. Over de schutting vertelt Annemarietje alles aan haar vriendin Riekje. Die vindt het jammer.

„Dan kan je nooit meer de kippen zien voeren en de eieren tellen," waarschuwt ze.

Tja, dat is wáár. Annemarietje trekt een bedenkelijk snoetje.

Maar opeens wéét ze het:

„Dan kom ik elke dag om vier uur hier!”

„Goed zo!” lacht Riekje. Maar ze weet best, dat er niets van komen zal. Dat hindert niet. Annemarietje bedoelt het goed.

Zaterdagmiddags gebeurt er iets heel bijzonders.

Nu er verhuisd moet worden, pakken Alie en Rika alles in. Kasten worden leeggehaald, op zolder wordt heel wat gerommeld. Maar alle oude meubels van deffige Opa en Oma blijven staan. Die gaan niet mee verhuizen.

De bengels vinden dat wel fijn. Vader heeft beloofd, dat hij nieuwe meubels kopen zal, omdat Mammie die oude, groene en rode stoelen en gordijnen zo somber vindt.

De verhuizing wordt een feest! Alle vriendinnetjes op school weten het al. Elke dag is er weer nieuws. Ze zijn ook al eens gaan kijken naar het nieuwe huis.

Dat is van rode steen, met een dicht rieten dak. Veel ramen en een groene regenton naast de achterdeur. Er is een portiekje en een stenen terras. Daarvan kom je met stenen trapjes in de tuin.

De bengels vinden, dat je niets mooiers bedenken kan.

Ze hebben hun hoofd vol van al het nieuwe, en van de verhuizing. Het huiswerk lijdt er wel eens wat onder.

Op zolder staan nu al gepakte kisten met boeken, zomergoed, dekens.

Elke dag komt de verhuizing een stapje dichterbij.

De bengels moeten hun speelgoed uitzoeken. Alle oude rommel gaat weg. Dat wordt een flinke opruiming!

Mammie heeft het erg druk. Ze fietst af en aan naar het nieuwe huis om gordijnen te meten, te naaien. . . . er komt al een man om de kleden over te brengen van de grote salon. Gelukkig merk je in de huiskamer en de slaapkamers nog nergens iets van.

„Morgen wordt het fornuis ingepakt!” plaagt Rika telkens,

„ja hoor, dan is het een week lang niets dan boterhammen!”

Maar de bengels geloven haar niet! Ze plagen terug:

„Als het fornuis ingepakt wordt, pakken ze jou óók in, zàl je

zien. . . .” en juichend rennen ze weg, als Rika hen grijpen wil.

Dan wordt het Zaterdagmiddag. Vader is nu ook thuis. Hij heeft wat gerommeld in z'n kantoortje — nu is Mammie ook bij hem. Ze praten zachtjes, maar je kunt het toch horen door de dichte deur heen. De bengels glijden langs de trapleuning. Ze doen Tum's spelletje, een muts of een handschoen van de treden grijpen als je langs komt. Met je handen gaat het niet, maar met je voeten wel. Rrrrts, en dan je voet uitsteken — voorover — wipl je voet onder de muts — o, en als je hem dan opvangen kan. . . . dat is de moeilijkste kunst, die bestaat.

Buiten valt heel de dag de herfstregen neer. Och, wat worden de bomen kaal! Je ziet al lege takken. . . . de kachel moet al haast aan.

„Vóór de kou moeten we over zijn,” zegt Mammie telkens. Ze is blij met de verhuizing. Nu komt haar eigen piano ook. Dan hebben ze twee piano's, en niemand, die er op spelen kan. . . .

Ja, tòch! Nu is Mammie er immers bij — en dié kan spelen! Dikwijls zit ze in de muziekkamer, en speelt en zingt. De bengels vinden dat fijn. Er is nooit muziek in huis geweest. De bengels spelen hun wilde spelletje, tot de deur van het kantoortje opengaat. Vader komt de gang in — hij kijkt ernstig. Mammie ook.

Het is Tum's beurt. Ze zit al. . . .

„Kom er eens af, Tum.” Vader wenkt haar. „Jullie ook, jongens, ga maar mee naar zolder. . . .”

Mee naar zolder? Wat zal er nu gebeuren? De bengels wenken elkaar stilletjes en trekken hun schouders hoog op. Ze snappen er niets van, maar roffelen zo gauw mogelijk de trap op. In elk geval is er wel iets bijzonders.

„Wat gaan we doen, Vader?” Annemarietje móét haar nieuwsgierigheid luchten.

„Ik zal jullie wat laten zien. Het kan nu wel. Jullie zijn al zo groot. Waarom eigenlijk niet?”

Zó'n antwoord is goed, om de bengels dol-nieuwsgierig te maken.

„Hè Vader, wat dån?”

„Nee, jullie moeten kalm zijn. Het is niet iets leuks — het is — eh. . . .”

Ze staan nu allemaal op zolder.

„Het is iets móóis,” zegt Mammie. Haar stem klinkt niet hel-

der. De bengels durven een beetje minder.

„Kijk.” Vader loopt de zolder over, knipt het licht aan. De lamp is juist boven de plek, die een geheime deur is. O, en dáár gaat Vader heen! De bengels verstommen nu helemaal. De geheime kast! Wat zal er gebeuren? Zouden ze eindelijk het vreemde raadsel van die geheimzinnige kast mogen weten?

Does durft het te vragen.

„Ja, jullie mogen het nu zien. Mammie heeft het gezegd. Ze vindt dat jullie er groot genoeg voor zijn, en het juist wèl weten moeten. Daarom mogen jullie het nu zien.”

Vaders hand glijdt over de plankenmuur, en opeens schuift heel langzaam een gedeelte van die muur opzij. . . .

De bengels rekken zich uit, en even zijn ze teleurgesteld. Niets dan meubels en koffers!

Het is een flinke ruimte en er kan ook licht in branden. Vader knipt het op. Nu kunnen ze alles zien. Ze komen naderbij, en Vader begint het uit te leggen.

„Dit is allemaal van — Moeder; toen ze gestorven is, heb ik alles opgeborgen. Kijk, dit is haar eigen stoel, en dit haar naaimand. Die stond altijd in de kamer. Dit is haar toilettafel — ja, in dat kistje is al haar toiletboel opgeborgen. . . .”

Mammie grijpt er in, laat de bengels er iets van zien. Kammen en borstels, flesjes en spelden. Alsof het zó van een wastafel gehaald is. . . .

Vader licht een kleed op. . . .

„Aàh!” de bengels kijken hun ogen uit!

Een rose wieg, opgemaakt met lakentjes en een rose zijden dekentje. . . .

„Moeder had die zelf voor Tum klaargemaakt. Helemaal vernieuwd, nadat Annemarietje er uitgekomen was, maar Tum is in het ledikantje gelegd, omdat Moeder gestorven is. Ik wou, dat het zó bleef. Ik wist al, dat Moeder niet meer beter werd van haar ziekte. . . .”

De bengels zijn heel stil. Ze kijken met grote ogen. Vader en Mammie maken samen het kleed weer goed dicht om de blije rose wieg. Er zijn ook nog koffers met kleren. . . . Ze mogen er even naar kijken. Er is een kastje met boeken, een doos met oude portretjes en brieven.

En onafgemaakt breiwerk, helemaal verkleurd — een half geborduurd kleed. . . . Met voorzichtige vingertjes strijken ze langs de stille dingen heen. Dit is dus allemaal van Moeder geweest. Vader heeft het veilig opgeborgen, omdat de bengels nog zo klein waren en er misschien iets kapot ge-

maakt zou worden. In de geheime bergplaats was het goed bewaard.

Nog eens willen ze alles zien, en nog eens. Voor het eerst zijn de bengels heel dicht bij hun eigen Moeder. Dat maakt hen ernstig en stil.

„Ja,” zegt Vader dan, „Moeder is in de hemel. Later komen wij ook bij haar, als we proberen, om goed en lief te zijn en den Heere God heel lief te hebben, Doen, wat Hij van ons vraagt. Nu heeft de Heere ons weer een nieuwe Mammie gegeven en daar zijn we allemaal zó blij om. . . .”

Daar klaren de ernstige gezichtjes weer van op.

„Kom,” zegt Vader, „nu doen we de deur weer dicht.”

Ze hebben erg veel belangstelling voor die geheimzinnige deur. Al het ernstige is weer vergeten.

„Vader, mag ik hem dicht doen?” smeekt Does.

„Vader, hoe gáát dat nou?”

„Vader, is het moeilijk?”

Vader antwoordt op drie vragen tegelijk.

„Nee Does, Vader doet het zelf. Kijk, ik schuif hem dicht — pas op je jurk, Does! Bijna. . . . floep! Het gaat heel gemakkelijk, zie je wel?”

„En hoe gaat-ie nou weer open, Vader?”

Ze rekken op hun tenen om te kunnen zien. Maar er is niets bizonders aan de deur. Het is net, of een stuk plankenmuur verschuift. Op de grond zie je een smalle rail, daar rijdt de deur overheen. Nu hoor je een zachte knap — en als Vader zijn handen er af neemt, kan je niet eens meer zien, waar de deur is.

„Nog eens, Vader?”

Vader doet het. Zonder geluid gaat de deur weer open — en dicht. Maar Vader vertelt er niets verder van. Hij wil niet, dat de bengels de laatste dagen in 't huis telkens met de deur gaan schuiven.

„Gaat dat er ook allemaal uit, Vader?”

Vader schudt van nee. Het huis blijft van deftige Opa en Oma, die er later weer in gaan wonen. Daarom mag de geheime bergplaats zo blijven.

En nu gaat het in optocht naar beneden. De bengels hebben

nog heel wat te praten over die wonderlijke deur. Wat er achter staat, vergeten ze er een beetje door. Does niet, die is weer de grootste.

Ze gaat naast Mammie zitten, geeft haar lief een arm.

Mammie knikt tegen haar.

Dan krijgt Does een kleur en begint gauw een verhaal van school te vertellen.

Maar ze weten het samen wel, Mammie en Does.

9. VADERS FEEST

En als alle drukte een beetje achter de rug is, wordt het Vaders verjaardag.

„Daar gaan we nu eens een echt feest van maken,“ heeft Mammie gezegd. „We gaan Vader fijn verrassen...“

Annemarietje, Does en Tum zijn er wel voor te vinden. Er worden allerlei geheimpjes bedacht voor Vader. Nog nooit hebben ze zó verjaardag gevierd! Andere jaren werd er door Snoecksie iets gekocht, wat de bengels geven mochten 's morgens. Dan kwam er 's avonds visite. Rika bakte cake en de bengels mochten laat opblijven.

Maar nú!

Al een week van te voren vraagt Mammie:

„Hoe staat het met de spaarpotten?“

Ze komen elk met hun eigen varken aandragen. Die varkens zijn dik en rond. Het geld rammelt haast niet meer, zóveel zit er in.

„Dat wordt een mooi kado!“

„Mogen we dat zèlf betalen, Mammie?“

„Ja Does, dat màg. We zullen eens proberen...“

Mammie keert voorzichtig Tum's varken om.... er rollen twee kwartjes, een dubbeltje en vier centen uit!

De bengels hangen over tafel en jubelen bij elk geldstukje, dat valt. Uit Does' varken komt een gulden! Annemarietje is zuinig — er komen niets dan halve centen uit. Of ze daarmee geplaagd wordt!

„Maar ik spáár halve centen, Mammie!“ jammert ze.

Mammie schudt nòg eens. En dàn — ploft er ook een gulden uit Annemarietjes varken.

„Hebben we nu niet véél?”

Maar de bengels willen er niet van horen. Nòg eens schudden!

Weer krijgen de varkens een beurt. Kijk, nu geeft Tum's varkentje een gulden!

„Die hebben we van deffige Opa en Oma gekregen,” vertelt Does erbij.

Als er uit Does' spaarpot nog een gulden valt, stopt Mammie die er weer in.

„Hèèè,” doet Does.

„Nee kindje, dàn wordt het te veel. Er komen nog meer verjaardagen!”

„Mogen we dan altijd zelf de kadootjes betalen?”

„Natuurlijk, pop.”

„Ha, fijn, fijn!”

En nu tellen! Drie guldens, zeven kwartjes, vijf dubbeltjes, negen centen! De halfjes zijn voor de zending. Die gaan weer terug in Annemarietjes varkentje. Samen tellen ze op. Vijf gulden vier en dertig! Dàt is nog eens geld!

Stilletjes, dat Vader niets merkt, gaan ze met Mammie er op uit. Om vier uur haalt Mammie hen uit school. Het lijkt nu niets meer op vroeger. Nú teuten ze niet meer rond. Als Mammie ze haalt, vliegen ze naar buiten, en anders in één hol door naar huis. Het lijkt wel elke dag feest te zijn. . . .

Het wordt een sterke, bruinleren aktentas. Vaders tas, die hij al jarenlang elke dag mee naar school neemt, begint oud te worden. Telkens gaan de naden los — en het leer is erg versleten.

Als de tas betaald is, blijft er nog geld over om bloemen te kopen!

Er zijn al chrysantjes. Mammie legt er nog wat bij, en zo wordt het een prachtige boeket. Wat zal Vader opzien.

Van Mammie zal Vader een armbandhorloge krijgen. Zijn zakhorloge loopt niet zuiver meer, en 't is zo ongemakkelijk. Nu hoeft Vader maar even naar z'n pols te zien en hij weet hoe laat het is.

Blij komen ze thuis.

In dit huis is alleen maar een grote huiskamer en een salon, die Mammie „zitkamer” noemt. Daar staat Mammie's piano. De andere instrumenten zijn in het grote huis achtergelaten. Eén piano is genoeg! Ook is er beneden weer een kantoorje voor Vader en een heel klein huiswerkkamertje. Dat heeft Mammie leuk ingericht. Helemaal in 't blauw. De bengels hebben alle drie een plaatsje en een eigen stoel. Er kan nooit gekibbel komen om de ruimte.

Boven een kamer van Vader en Mammie, een voor de bengels, een badkamer en twee logeerkamers. Die ene is eigenlijk voor Does, maar voorlopig mogen ze nog samen slapen op één kamer. Rika slaapt weer op een van de twee zolderkamers.

„Ik heb de meeste ruimte!” zegt ze tevreden.

De bengels vinden dit huis veel fijner. Nu kan je nog eens door alle kamers lopen en je weet ieder plekje.

Met Vaders verjaardag komt er een logee! De bengels vinden het heerlijk, want ze missen die logee nog wát erg. Het is Juf Snoecksie. Die moet toch bij het feest zijn!

De dag tevoren komt ze al, als het lekker ruikt in de keuken, en Rika geheimzinnig doet. Als de bengels uit school komen, hebben ze heel wát te vertellen over al het nieuwe.

Juf Snoecksie wil wel luisteren, ze heeft erg verlangd naar haar stelletje.

En dan komt de grote dag! Heel vroeg loopt op Mammie's kamer de wekker af.

Gelukkig wordt Vader er niet wakker door. Mammie trekt gauw een ochtendjas aan en gaat dan de bengels roepen. Die zijn in een wip wakker!

Wat is het enig, om je stillletjes aan te kleden, en dan met je vieren als stoute kinderen naar beneden te sluipen. Mammie doet heel echt mee. Ze proesten om die geheimzinnigheid.

Nu wordt eerst Vaders stoel versierd. Wat kan Mammie dat fijn! Maar ze helpen alle drie druk mee.

Mammie heeft nog veel meer bloemen gekocht. De hele kamer wordt volgezet met vazen. Als Rika beneden komt, is

de thee al gezet! Ze krijgen allemaal een kopje vooruit. Dat smaakt!

Nu wordt de tafel gedekt en met bloempjes versierd. Wat geurt het in de kamer!

De bengels sjouwen af en aan. Zelfs de eiermutsjes krijgen een takje groen.

Als het kwart voor acht is, moet Vader geroepen worden. Dat wordt een feestelijke optocht!

Eerst Tum, met een vaasje rode anjers. Dan Does met een kopje thee en een beschuit met suiker (dat hebben ze zelf bedacht voor Vader) op een blaadje, dan Annemarietje met het kado — en tot besluit Mammie, ook met bloemen en haar eigen kado.

Alle vier hebben ze een bloem in hun haar gestoken. Tum zet even haar vaas neer en klopt hard op de deur.

„Ja-a-a....” hoor je een slaperige stem.

„Is meneer Schepel wakker?“ doet Tum met een basstem.

„Ja-a-a....“

„En is hij ook járig?“

„Ja-a-a....“

Nu vliegt de deur open, en de hele optocht marcheert naar binnen.

Freekje sluipt ook nog mee.

„Wel, wat is dát?“ Vader is helemaal wakker. Hij gaat rechtop zitten en wrijft zijn ogen uit.

„Zie ik het góéd?“

Deftig marcheert de optocht door de kamer heen en weer. Maar opeens zet Tum de vaas met anjelieren op het tafeltje en ploft pardoes in Vaders armen.

Nu wordt het feliciteren en kussen. Wat die Vader blij is!

Het prachtige kado van de bengels draait hij om en om....

„Hebben jullie dat zèlf gekocht?“

„Echt heus uit onze spaarpotten, hè Mammie?“ betuigt Tum. Vader is er verbouwereerd van.

Hij zit maar van de een naar de ander te kijken, het horloge om zijn pols, de tas onder zijn arm, een vuurrode bloem op z'n pyama gespeld.

„Reusachtig, reusachtig,“ zegt hij maar. De thee wordt koud, Freekje snuffelt omhoog naar de beschult.

Maar opeens roept Mammie:

„'t Is kwart over acht! Gauw, Vader moet naar school!“

Ze drijft het opgewonden stelletje de kamer uit.

Later gaat Vader weg met de nieuwe tas vol boeken onder zijn arm. De oude ligt in een hoekje naast het buro. Die hoeft geen dienst meer te doen.

Het is moeilijk om de hele dag goed op te letten in de klas, als er thuis zo'n feest is. Maar ze mogen vrij van huiswerk vragen. Dat is echt, nu hoeven ze om vier uur aan leren niet meer te denken! Als ze thuis komen, zijn deftige Opa en Oma er, en al heel gauw komen andere leraars en leraressen om te feliciteren. De kamers zijn vol mensen. Het is prettig druk, en de bengels mogen helpen presenteren.

Natuurlijk is het 's avonds ook nog feest. De bengels mogen

laat opblijven — en het lijkt wel, of er geen slaap meer bestaat.

Toch komt er een eind aan de pret, want morgen is het weer een schooldag. Met een grapje stuurt Mammie hen alle drie naar boven. Dan komt ze zelf nog even kijken, zoals iedere avond.

Drie bedden gaat ze langs, en drie kleine meisjes slaan hun armen om haar hals voor een dikke nachtzoen.

„Was 't een heerlijk feest, kindertjes?”

„Héérlijk, Mammie!”

Als ze weer naar beneden gaat, luisteren de bengels naar het geluid. Nu worden ze toch wel slaperig.

„Wat vond jij 't fijnste, Tum?” vraagt Annemarietje dan.

„Ikke? 't Kado natuurlijk. . . .”

„En jij, Does?”

Does is even stil. Dan zegt ze zachtjes:

„Dat M a m m i e er is. . . .”

In het donker knikken twee hoofdjes.

„Ja,” zeggen de bengels alle drie, „het komt allemaal, door-dat Mammie er is. . . .”

I N H O U D

	Blz.
1. Wie de bengels zijn	7
2. Ons hek is zo lelijk!	14
3. Waarom mag het niet?	22
4. Een dubbele verhuizing	29
5. Er komen logee's	38
6. Zon en zee	47
7. Waarom vader op reis moest	53
8. Grote en kleine veranderingen	62
9. Vaders feest	71